

IA NON AD CULMINA QEDAM INIVSTOS CREVISSE QVEROR: TOLLVNTVR IN ALTVM
 VT LAPSY GRAVIORERVANT: OMNINO ABIECTVS VIDE VI PAVLATIM FIAT LOCULATOR
 OBIECTVS

A. D. MENCK
Adolph Menck

SÜTŐ GÁBOR

Értelmiségünk kérdéses jövője

(VÍVÓDÁSAINKRÓL)

A Kapu folyóirat 2014-es karácsonyi számának melléklete

Ha nemzeti érzelmű szellemi munkásként arra adnánk a fejünket, hogy tudományosan elemezzük értelmiségünk siralmas helyzetének okait, át kellene tekintenünk történelmi fejlődését, s ez vezethetne el mai visszás állapotának magyarázatához. Ám lehet, csak időt vesztegetnénk, s nem jutnánk vele többre, mint amit a mindennapos tapasztalat alapján, belátható időszakra visszatekintve, enélkül is bizonyossággal megállapíthatunk: **nemzeti értelmiségünk jelenlegi szívszorító helyzete olyannyira sajátságos, hogy természetes társadalmi fejlődésből le sem vezethető; tehát a magyar történelemben valami természetellenes szociális folyamat megy végbe, amely kétségbeejtő eredményt szül.** Ennek okán magától értetődő következtetésre juthatunk: elég felfednünk e látszólag titokzatos természetellenes jelenséget, és máris nekifoghatunk a helyzet elemzésének, hiszen parancsoló, hogy megtaláljuk belőle a kiutat.

Indulásként mégis szenteljünk pár gondolatnyi figyelmet a múltnak.

Az értelmiség, mint társadalmi réteg a XVIII. század óta, voltaképpen a nagy francia forradalomtól

kezdve létezik. Magyarországon kissé később, a XIX. század elején jelent meg, és a reformkorban alakult ki. Értelmiségünk alapvetően a magyar középnemességből, valamint a monarchia-korabeli nemzetiségek és a betelepült zsidóság középosztálybeli rétegeiből fejlődött ki. E származás szerinti hármás rétegződés ma is kitapintható, belső arányai azonban, a legutóbbi négy rendszerváltást átívelő kontraszelekció, s a vele szervesen összefonódó idegen terjeszkedés nyomán természetellenesen és drámaian megváltoztak. Nehéz eldönteni, a kontraszelekció, vagy a terjeszkedés volt a nyomósabb ok, de összefonódásuk okán felsejlik, hogy egyazon magyar-ellenes folyamat alkotóelemei. Pontos adatokat lehetetlen idézni, de szembeötlő, hogy **ha valaha a magyar értelmiség lehetett többségben, s őt követték a nemzetiségi származásúak, majd a zsidók, a jelenlegi sorrend, a befolyást tekintve mindenképpen, de az érzékelhető számarányt tekintve is ennek a fordítottja.** Ezzel el is jutottunk a természetellenes társadalmi jelenséghez: **mai szellemi életünket betelepült nemzetidegenek utódai uralják, akik őrzik elkülönültségüket, saját**

érdekeiket, hagyományukat juttatják érvényre, egymás faji-vallási alapon történő kulcspozíciókba juttatásával behálózzák a társadalmi tevékenység legfontosabb területeit. Ez a legfőbb oka, hogy a nemzeti érzelmű értelmiség mindinkább kirekesztődik. Ám önmegnyugtató tévedés lenne, ha nem látnánk a másik fontos okot: miközben a nemzetidegen értelmiség gátlástalanul kirekeszt és rámenősen harsog, a nemzeti értelmiség jámboran tűr és kíméletesen hallgat. Mivel-hogy elbátortalanították, megtörték a szellemi gerincét. Áldozat, de felelős is, mert beletörődik sorsába. A politikai irodalomban e jelenséget az értelmiség árulásaként emlegetik.

Népi-nemzeti szembenállás azonban mindig létezett a visszatetsző nemzetidegen nyomulással szemben, amit a politika kénytelen volt elismerni és kezelni. Leginkább népies-urbánus ellentétként emlegetik. Ez elnagyolt megközelítés, mert e megosztás nemcsak az értelmiségre, hanem más társadalmi osztályokra is vonatkoztatható, s azért is, mert az urbánusok között akadtak népiesek, habár a népiesek között fehér hollóként tűntek fel urbánusok. Maga a népies elnevezés pontatlan és leki-

csinyló, helyesebb népben-nemzetben gondolkodókról beszélni. Az urbánus pedig túlonként tapintatos, hiszen e csoportot inkább faji-vallási hovatarozás jellemzi. A problémakör leglényegesebb kérdése – rejtély és egyben tragédia – hogy **a II. világháború óta a kormányzati politika sohasem állt egyértelműen a népi-nemzeti vonulat mellé. E tény is a probléma természetellenes jellegét hitelesíti.** A Rákosi-Révai vonal nyíltan őket nyomta el, s ők váltak az Aczél-féle elhallgatás, fegyelmik, szilenciumok, tiltások céltábláivá is. **Am ha a rendszerváltás előtt mindez folyamatosan ugyan, de inkább tendenciaként érvényesült, a rendszerváltás után halgatatólagosan, de egyértelműen politikává vált.** A népi-nemzetiek fogytak, kiszorulnak, tétováznak, az urbánusok gyarapodnak, kirekesztettek, uralkodnak.

Nem lehet magától értetődő jelenségként elfogadni, hogy **a társadalmi rendszerek többszöri változásától függetlenül intellektuális területeken, de egyéb kulcspozíciók vonatkozásában is folyamatosan ez a magyarellenes numerus clausus érvényesül.** (Ahogy a szomszédos országokban a magyar kisebbségek elnyomása is folyamatos, függetlenül a változó társadalmi rendszerektől). Mindezt annyira természetellenes, és szemben áll a nemzeti törekvésekkel, hogy **az okait csakis a mindenkori társadalmi rendszertől független céltudatos idegen háttérhatalmi összekövésben kereshetjük.** Nem nyilvános politikai-társadalmi, hanem más alapon szervezkedő személyek burkolt és tudatos hatalmi mesterkedésének következménye. **S valóban, az első helyre került zsidó értelmiségiek egy része bel- és külpolitikai kérdésekben élesen elkülönül, egyesekben kendőzetlenül és kibékíthetetlenül szembefordul a magyar nemzeti érdekekkel.** Magyarországi, ám nem magyar-nemzeti értelmiséget képez, rasszista álláspontra helyezkedik.

Nagyon fontos megérteni ezt, s minden elemzésnél abból kiindulni, hogy nem a befogadó magyarság különült el a zsidóságtól, hanem a betelepült zsidók nem integrálódtak, mert rasszista vezetők az elkülönülést erőltették, a magyarokat rekesztik ki, s álcázásul minket vádolnak mindazzal, amit ők követnek el velünk szemben.

Legyünk alaposak, s tisztázzunk két kérdést. Először is, semmi bántó vagy zsidóellenesség nincs abban, ha zsidónak nevezük a zsidót. Minden más nációt a nevének nevezünk, s a zsidó szervezetek és vezetők minket is annak neveznek, akik vagyunk, magyarnak. Amikor mégis zsidózással vádaskodnak, azt akarják elérni, hogy meg se lehessen nevezni őket, érintetetlenek legyenek, amin az értelmes ember csak szánakozóan mosolyoghat. **Am ennek állandósult harcias hangoztatása mégsem eredménytelen; ma már sokan félnek még kimondani is a zsidó szót. Ez is természetellenes.** Ha átgondoljuk a következményeit, nemcsak a szólásszabadságunkat, hanem a szabadságunkat korlátozza. Másodsor, az előbbi történelmi megjegyzések nem vádák, hanem tények. Hiszen csak nyitott szemmel és füllel kell járni, s megállapíthatjuk: **a rasszista szervezetek és vezetők a közéletben nyíltan a zsidó mivoltukból eredő, s azzal indokolt elkülönülő céljaikat szolgáló követelésekkel – és szinte csak ilyenekkel – állnak elő.** A hivatalos nyilatkozataik és tetteik is leplezetlenül ebbe az irányba mutatnak; egyértelműen ők a kirekesztők a befogadó nemzettel szemben. Állításaik és válszaik mindig az antiszemizmussal vádaskodásra és a holokauszttal védekezésre szorítkoznak, azaz **faji-vallási alapon járnak el; ha nem így lenne, egyszerűen nem is léteznének e jelenségek.** Mi több, félreérthetetlenül kifejezésre juttatják, hogy nem vállalnak velünk sorsközösséget: megállás nélkül bocsánatkérés igényelnek, ám megbocsátásra nem is gondolnak.

Távlati céljaik érdekében állandósítani és fokozni kívánják a nyomást.

Javukra írhatjuk e nyíltágot, minthogy világossá teszik a helyzetet, cáfolhatatlan érveket nyújtanak az előbbieket vitathatatlan és támadhatatlan leszögezéséhez, s a helyzet elemzéséhez. E körülmény ugyanakkor számunkra a gyakorlatban mégis akadálynak bizonyul. Ha ugyanis ezt mi tesszük szóvá, a rasszista zsidó szervezetek és vezetők képmutató módon antiszemitának nyilvánítanak, s kampányt indítanak ellenünk. Bosszankodással állapíthatjuk meg, hogy egyes tv-riporterek, politológusok, pártpolitikusok, kormánytisztviselők, sőt egyes méltóságaink, valamint maguk a méltatlan állampolgáraink „politikailag inkorrektnek” nyilvánítják a számarányok pusztá felvetését is, ami jelzi, hogy éppen ezzel tapintunk a dolgok elevenjére. Bár csakis a számarányok alapján tényleg nem lehet ítélni, de a kialakult helyzetben nemcsak durva elemzési hiba, hanem politikai bűn bárki részéről, ha figyelmen kívül hagyja. A tehetséget, a képességet származástól függetlenül méltányolni kell, de látva, hogy hatóságaink tehetetlenkedését kihasználva vérszemet kapnak, s **a magyarellenességet kormányzati segítséggel emelik napi politikává, végzetes a számarány szem előtt tévesztése.** Az érdemek ugyancsak fontosak és elismerendők, de a létrejött helyzetben a magyar haza és nemzet iránti odaadás és elkötelezettség az elsődleges, s aki erről – **származásától, beállított-ságtól függetlenül** – nem tesz tanúbizonyságot, az a kulcspozíciókban nélkülözendő. Humánus, de határozott intézményes úton meg kell szüntetni a lopakodó és kegyetlenül érvényesített magyarellenes numerus clausust, ami egyes területeken a magyar fiatalok előtt elzárja az érvényesülés útját, s ezzel a nemzet előtt a jövőt.

Mindennek okán visszautasítandó, hogy „politikailag inkorrekt” a kulcspozíciók származási számarány

szerinti elemzése, hiszen a napnál is világosabb, hogy a magyarság a saját országában (de a szomszédos országokban is) éppen ennek okán vált másodrangú állampolgárrá. (Az amerikaiak hasonló, de még sajátosabb helyzetben vannak, mivel az USA fegyvereit a két politikai váltópártot egyaránt uraló zsidó lobby és Izrael csörteti). Ezért nem is juthatunk más következtetésre, mint hogy minden szinten – **mindenekelőtt kormányzati szinten** – nem egyszerűen kívánatos, hanem kötelező, hogy a leghatározottabban elhárítsák a vádat, miszerint a tudományos elemzés, és a magyarságra nézve tragikus helyzet javítása, rasszizmus lenne. Ellenkezőleg! Lássunk tovább annál a határnál, amit az ellenérdekeltek szabni akarnak nekünk. Kimondottan **az a vegytiszta (magyarellenes) rasszizmus, ha ezt az aránytalanságot nem engedik feltárni és megszüntetni!** Legyenek azok maguk a rasszista szervezetek és vezetők, vagy akár elidegenülő **kormányzerveink**. Azért folyamodnak alaptalan ellenpropagandához, sőt a kérdés tiltásához, hogy eleve lehetetlenné tegyék a rendezését, s akadályozzák a magyar nemzeti értelmiség képviselőinek az elitbe kerülését.

Beláthatatlan veszélyekkel jár, ha kormányzerveink nem nőnek fel haladéktalanul az immár nemcsak sürgető, hanem a magyarság létkérdésévé kinövő teendőkhöz. Ha elfogadnánk, hogy politikailag inkorrekt a rasszisták által máskülönbén vastörvényként számon tartott nemzetiségi, faji, vagy egyéb hovatarozás figyelembe vétele, akkor történelmet sem lehetne írni, de még a napi politikai hírek is hamisakká válnának. Tetten is érhető e jelenség, amikor nem nevezik meg a bűnözőket, hanem „38 éves helyben lakó férfiról”, „három helyi lakosról”, „zajos szomszédokról” adnak hírt, de a legnyilvánvalóbbat elhallgatják róluk; sokszor magát az esetet is. E tények egyre burkolatlanabb magyarellenes törekvéseket takarnak. Mindezzel már

csak azért sem békülhetünk meg, mert a rasszista zsidó szervezetek és vezetők kifejezetten e minőségükben, azaz nyíltan zsidó szempontok alapján ítélve, a mi származásunkat szemrehányó módon vetik fel, állítólagos magyarkodásunkról, nacionalizmusunkról, antiszemitizmusunkról, cigányellenességünkéről papolnak. Mielőtt bárki tagadná, vagy vitatná ezt, vegye elő bármely hónap sajtóját, s meggyőződhet róla, hogy rendszeresen hasonló vádakkal támadnak kormányzerveket, természetes hajlamú, vagy magyar intézményi vezetőket, mindenkit, aki eltér a kötelezővé váló holokausztszolozmától.

Miért történhet meg, hogy a rasszista zsidó (és cigány) vezetők és szervezetek nyíltan, elnézés mellett, sőt hivatalos visszautasítás nélkül faji mivoltukban lépnek fel és állnak elő a legheteretlenebb követelésekkel és vádaskodásokkal? Holott megállás nélkül halljuk és olvassuk, hogy politikusaink „küzdnek az antiszemitizmus és a rasszizmus minden formája ellen”. De hol és kik ellen küzdnek, ha a rasszista vezetők és szervezetek részéről állandósult **magyarellenes rágalom, támadások ellen egyetlen kormányzati szót sem hallunk, és senkinek még csak eszébe sem jut, hogy az antiszemitizálás és rasszistázás ellen is harcoljon!** Ellenkezőleg, vezető politikusok, sőt egyes méltóságaink – a százszor teljesített zsidó követelésnek eleget téve, hogy „nézünk szembe a múltunkkal” – filozofizmita hangokat ütnek meg még a magyar nemzeti ünnepeken is. Sorozatban, oktanul és felhatalmazás nélkül kérnek bocsánatot a magyarok nevében, azaz mintegy elfogadva a **kollektív bűnösségünkre vonatkozó vádatokat!** **Elcsukló hangon beszélnek a holokausztról, de Trianon eszükbe sem jut.** Közjogi méltóságainkban legyen annyi tartás, hogy magyarságunk, nemzettudatunk megerősítésén dolgozzanak.

Mindez véletlen lenne? Idegen követeléseknek, legyenek azok

bármilyen értelmetlenek, vagy magyarellenesek, szolgai módon tesznek eleget, elnézik a nemzeti érzelmű értelmiség kirekesztését a szellemi-politikai életből. Nem engedik, hogy méltón gondozzuk emlékezet-kultúránkat, emlékműveinket, miközben a zsidó kultúra és kulturátlanság egyaránt mindent megkap, amire szemet vet. Észre sem veszik, vagy csak úgy tesznek, mintha nem vennék észre, hogy már zsidó ország képét mutatjuk? Mi több, a közigazgatási szervek helyett maga a kormány is úgy tárgyal a szaporodó zsidó vallási és védelmi szervezetekkel, mintha államközi tárgyalást folytatna. De majdhogynem az is, hiszen e szervezetek szinte már államot képeznek az államban. Új uralkodó osztály alakult ki, amely olyan előjogokat élvez, amelyekre a magyarok nagy többségének esélye sincs. A rasszisták mégis egyre újabbakat követelnek! S meg is állapodnak, hogy az állítólag erősödő antiszemitizmust üldözni kell. A tárgyaló illetékeseknek azonban tudniuk kellene, hogy amit Magyarországon üldözni kell, az a magyarellenség. Akik tudatosan, vagy tudatlanul nem ezt teszik, azoknak nem szabad a kezébe adni ilyen horderejű kérdések intézését. Csak így lehet elkerülni, hogy a kétharmadban, önmagával vívódva, senki ne tegye fel a kérdést: Vajon jól szavaztam-e?

Nemzeti értelmiségünk nem borzadhat meg sem ettől, sem más gondolattól, hiszen önmagával szemben nem lenne őszinte. Lelkében az is a véleménye, hogy a magyarellenes megatartást tanúsító világi és egyházi méltóságok elvesztik a tekintélyüket. A tisztségüket tiszteletben tartja, de nem néz fel rájuk. Hatalmon tarthatják őket, teszik is, de ettől számára azok maradnak, akiknek megismerte őket. A kormány nemzeti konzultációt ígért a legfontosabb kérdésekben, s becsületére legyen mondva, jó néhányban meg is történt, és sikeres volt. **A parancsuralmivá vált holokausztsz és az antiszemitizmus kérdéskö-**

rében is célszerű sürgősen nemzeti konzultációt tartani, hiszen a magyar megmaradásról van szó, s ilyen konzultáció megerősíthetné a kormány helyzetét, elősegíthetné az említett nem könnyű döntések meghozatalát.

Az elbocsátott igazság

Az értelmiségnek a cselekvés mezejére lépését a XX. század elején számos írástudó árulásnak tekintette. Akkor talán volt ennek némi indokoltsága, ma azonban, mind Magyarországon, mind a világban az lenne árulás, ha ezt nem tenné meg. Babits Mihály „Az írástudók árulása” c. írásában, amelyben Julien Benda azonos című könyvével foglalkozik, rámutat az árulás okaira, s arra is, hogyan lehet elkerülni a kísértést. (Kiemelés tőlem):

«Párthoz vagy csoporthoz tartozni - szeretni azt és harcolni érdekében -, ez maga még nem elárulása a Szellem princípiumának. A régi korok írástudói is pártokhoz tartoztak, s harcolták azok harcait, néha nagyon is szenvedélyesen. De ő, szegény naiv „régí írástudó”! neki még esze ágába sem jutott, hogy ezt a szenvedélyt máshogy is lehessen indokolni, akár csak önmaga előtt is, mint meggyőződésével és az **igazsággal**. Büszkén hangoztatta – még ha nem úgy volt is –, hogy egyetlen célja és mindenekfölött való ösztönzője az **Igazság**, s csak ennek felsőbbségével képzelte igazolhatni ügye érdekeit. Vajon ugyanígy beszél a modern „írástudó” is? Távolról sem. Ő arra büszke, hogy „egynek érzi magát csoportjával” – nemzetével, fájával vagy a proletariátussal –, „annak érdekeit mindenek fölé helyezi”, nyíltan hangoztatja, hogy nem ismer erkölcsöt annak javán kívül, s nem is kutatja, hogy **igaza** van-e? Ha nincs, annál rosszabb az **igazságra** nézve.»

A kulcsszó az **igazság**, a hozzá való viszonyt vizsgálva lehet tárgyilagosan ítélni. Iránytű, ami sok kellemetlenségtől megóvja az értelmi-

séget, és mindenki mást, aki képes kiállni mellette és érette. **Az értelmiségi árulás éppen az igazság melletti elkötelezettség hiányában lényegül.** S hogy mi az igazság egy-egy kérdésben, azt az élet, valamint a tényeket felismerő és elismerő lelkiismeret dönti el. Az írástudó számára nincs szentebb kötelezettség, mint az igazság keresése, kimondása és védelme. A politikában, s általában a társadalmi életben megvan a maga helye a meggyőződésnek (ideológia), a hűségnek (párthoz), de az igazság hirdetése soha nem árulás. Az elmúlt évtizedekben azonban az igazságot elbocsátották, vagy, ahogy sokan szójátékkal élve állítják, elhagyták belőle az i-betűt. Az igazság semmibe vételének szemléltetésére vegyük példának egy-két nemzetközi esemény hamis beállítását, majd értelmiségünk (a magyarság) jövőjének katasztrófális kezelését.

A New York-i Világkereskedelmi Központ három tornyának (a manipuláció már itt kezdődik, hiszen kettőről beszélnek, pedig éppen a harmadik a legárulkodóbb, mivel abba nem csapódott repülőgép, s onnan irányították az egész akciót) lerombolása 2001. szeptember 11-én ürügyül szolgált az izraeli-amerikai érdekeket védelmező világméretű terroristaellenes háborúra, amely egyre több országra terjedt ki. Az esetről kiadott közismert amerikai közleményben egyetlen szó sem igaz. Valójában a Mosszad és a CIA hajtotta végre. Gyalázatos önprovokáció, ami történelmileg sajátja mind az amerikai, mind az izraeli politikának. Nyíltan rámutatott erre sok európai vezető politikus, amerikai személyiségek, építészek, az áldozatok rokonai, akik ma is perlik Busht és az amerikai kormányt, és sokan mások. Azonos következtetésekre jutó filmek, könyvek, elemzések szárai születtek. Tudja az egész világ. Ennek ellenére a magyar Országgyűlésben még a legutóbbi időnkig is „az arab terroristák USA elleni terrortámadásáról” halunk. **Országgyűlési képviselőink tudják, mi a valós helyzet, de mindaddig**

nem akadt egyetlen sem, aki kimondta volna, vagy legalább sejtette volna az igazat. Ha nem merik, akkor legalább hallgatnának. Ehelyett, ha esetleg kényszerből is, de manipulálnak bennünket, szolgálják az idegen érdekeket.

Az orosz-ukrán konfliktus tárgyalásakor mind hírközlő eszközeink, mind politikusaink nemcsak a történelmi előzményekről feledkeznek el, hanem arról is, s hogy e konfliktust ugyancsak az amerikai-izraeli politika idézte elő. A magyar politika – bár ismeri az igazságot – készpénznek veszi a nyugati beállítást, nem az igazság, hanem az elfogultság oldalára áll. Ez semmi jót nem ígér a magyar-orosz kapcsolatok jövőbeni alakulására, ami pedig létérdekünk. Mi több, el akarják hitetni közvéleményünkkel, hogy fegyverkezéssel növeljük a biztonságunkat. A fegyverkezés nem a biztonságot, hanem a háborús veszélyt növeli. Alattomos katonai előkészületek folynak, a NATO-nak kell az ágyúöntelék az Oroszország ellen tervezett háborúban. A külügyi vezetés mégis a régi politikát folytatja: a konfliktussal kapcsolatban csak az önálló államként először létező Ukrajna területi egységének megőrzése jut az eszébe. Mert eleve nem magyar fejjel gondolkodik. Az EU-Ukrajna társulási szerződést a képviselőink, ahogy a magyar kisebbségeket elnyomó más szomszédaink esetében is tették, ismét feltételek nélkül, ezúttal felállva és tapsolva, megszavazták. Mi minden támogatást megadunk szomszédjainknak, de semmit nem kérünk cserébe. Hihetetlen, de a **rendszer váltás utáni magyar külpolitika lemondott a nemzetközi kapcsolatok egyik alapelvéről, a kölcsönösségről.** A magyarságra nézve veszélyes az egyoldalú elfogultság és előnyök nyújtása. Egyetlen más ország sem teszi. Az egymástól természetükben és szakmai céljaikban elkülönülő külpolitika valamint a külgazdaság egyesítése egyetlen minisztériumban, ráadásul a külgazdaság kiérezhető elsőbbsége

mellett, erősítheti e veszedelmes irányzatot.

A NATO Oroszország ellen gyorsreagálású hadtestet hoz létre, amely bármelyik NATO-országban, azaz nálunk is beavatkozhat, de mi ehhez is feltétel nélkül csatlakoztunk. Sokatmondó, hogy a NATO-nak, az EU-nak, de még az ENSZ-nek sem jutott eszébe, hogy Gázába gyorsreagálású hadtestet küldjön a polgári lakosság védelmére. Egyetlen magyarzata van: ez nem érdeke Izraelnek, ezért aztán az USA-nak és a NATO-nak sem. A saját népét és az orosz testvéreit gyilkoltató ukrainai legfelsőbb vezetés többsége sem ukrán, aminek a pusztas észrevételét a félrevezetésből doktorált egyes tv-riporterek, politológusok, pártpolitikusok, kormánytisztviselők, sőt egyes méltóságaink, valamint maguk a méltatlan állampolgáraink rasszizmusnak nyilvánítják, s a társadalmat becsapva, Izrael gázai vérengzéséről pedig úgy fogalmaznak, hogy „az erőszakhullám ismét fellángolt”.

Térjünk át magyar jövőnk kérdéseire.

Babits korában, s azóta is az eszményinek tekintett nyugathoz felzárkózás a cél. Mára ez sok vonatkozásban kérdésessé vált. A nyugatnak sohasem fáj az, ami a magyarnak fáj, sőt a legnagyobb fájdalunkat – Trianont, amelynek mára szinte csak a magyarelles döntései maradtak érvényben! – éppen a nyugat okozta, és ma is csak a gondjainkat szaporítja. Mindeközben éppen azt az Európát veszíti el, amihez mi fel akarunk zárkózni. **Megmaradásunk érdekében mindenekelőtt veszendőben lévő magyarságunkhoz kell felzárkoznunk. Tudatosan nemzetként kell cselekednünk.** Ma még inkább érvényes a „két pogány közt egy hazáért” jelszó, hiszen sok belső és külső pogány között kell megvívni a csatáinkat. A balliberális értelmiség rögeszméje, hogy Magyarország civilizációs hátrányban szenved, amit csak

úgy tud leküzdeni, ha a nyugati mintákat átveszi. Az elvont tiszta erkölcs, a nemes és pártatlan szellemi tevékenység nem vesztette el számunkra az értékét, de ma a **gyakorlati** tiszta erkölcsért kell harcha szállni. Elkese-redéssel látjuk, hogy a lélek mérnökeket, a pedagógusokat is leszoktatják a hazafias nevelésről, eltűnőben van a lokálpatriotizmus és az alma mater szellemiségében nevelés. A fiatal nem tud hinni, lelkesedni, egyre kevésbé él benne érdeklődés nemzeti sorsunk iránt. Sőt, idegen befolyás alatt tévutak és téveszmék követésére manipulálható. Elszörnyülködhetünk, ha arra gondolunk, az így felnövekvő ifjúság, hogyan neveli majd a saját gyermekeit.

Nekünk, írástudóknak tehát mindenekelőtt a gondolatainkban kell rendet raknunk, hogy szavaink, tetteink ne egyéni, csoport, faji, vagy idegen, hanem a **magyar nemzeti érdeket, az igazságot, és csak azt szolgálják**, s az írástudók történelemből ismert alkonya, megalkuvása, árulása még csak ne is kísérthessen. Irányelvként Szabó Dezső álláspontját követhetjük, aki leszögezte: minden izmus, párt és vélemény egyformán távol és egyenlően közel van hozzá; egyetlen szempont irányadó, hogy a magyarság a nemzetek versenyében a lehető legjobban szerepeljen. E gondolat, szerencsére, nem idegen a jelenlegi kormánytól. A nemzetidegenek, az ellenzék és a megtévesztettek éppen emiatt támadják. Ezt látva, mindenki tudhatja, mit kell tennie, hogy ne váljon gyávává, árulóvá, hazuggá, becsutellenné, hazaárulóvá, méltatlan állam polgárrá.

Bár ilyen visszahúzó történelmi példákat mindenki tud idézni, az értelmiségnek eredendően nem sajátja az árulás. Nem akar árulni lenni, de azt sem akarja, hogy őt elárulják, mert az előtte is az árulás útját nyitja meg. A nemzete mellett elkötelezett értelmiségi erre az útra semmilyen körülmények között nem lép. Akinél azonban hiányzik a nemzeti elkötele-

zettség, netán pártideológia felé hajlik, vagy egyéb, még szubjektívebb beállítottság híve, mérlegelés nélkül ráléphet az árulás útjára. Mindenekelőtt önmagát árulja el, mert megadja magát. Sajátmagának ugyan bebeszélheti, hogy „a sorsnak adja meg magát”, holott a megfoghatatlan sors helyett azoknak adja el önmagát – akár behódol, akár elhagyja az országot – akiket maga is gátlástalanoknak tart, s akik így egyre közelebb jutnak aljas céljukhoz. S e ponton már nemcsak önmagát, az értelmiséget, sőt a nemzetet is elárulja. A zsidó értelmiségi sem követ el árulást, amíg a társadalomba beilleszkedve tisztességesen dolgozik és küzd a saját létéért, szem előtt tartva a közösségi érdekeket. A határt akkor lépi át, amikor ezt mások kárára teszi, előjogokat követel, kizsákmányol, s a Talmud értelmezése szerint mindenki más alacsonyabb rendűnek tekint, akikkel azt tehet, amit akar. A magyarelles hazai és külföldi erő, a rasszista szervezetek évtizedek óta, **társadalmi rendszertől függetlenül**, éppen erre ösztönzik, tuszkolják, kényszerítik az értelmiséget.

Eközben a zsidó értelmiségiek többsége nemcsak nem asszimilálódik, nem is integrálódik, hanem zártkörű szervezeteikbe tömörülve minket akar asszimilálni, rasszista-soviniszta, agresszív magatartást tanúsít befogadó nemzetünk iránt, s erre szervezetten igyekszik rávenni a méltó állampolgárként viselkedő zsidókat is. Az ismert zsidó szervezetek száma megközelíti a húszat, s mindegyik állami támogatást igényel és élvez, s különleges követelésekkel lép fel, élen a **kormány által finanszírozott (!), kifejezetten magyarelles tevékenységet folytató, magyarokat feljelentető és terrorizáló, fajvédő Tett és Védelemmel.** Katolikus, református és evangélikus egyházból egy-egy van, de zsidó egyház már három, ha nem négy. Egyszerű taktika: négy többre tarthat igény, mint egy, és az egyébként is megilletődöttek előtt a valós-

nál erősebbnek tűnhet. A vallási ünnepek a felekezetek közül hivatalos szerveink csak az izraelit üdvözlők rendszeresen levélben, a többieket sohasem; immár automatikusan követik a kivételezettség gyakorlatát. Érzéketlenek közvéleményünkkel, hogy vannak valakik, akiknek különleges tisztelet jár? Mindez a nyomásgyakorlás és a belső kizsákmányolás formája. Mikor felvetődik e szervezetek többségének a szükségtelensége, azzal válaszolnak, hogy magyar szervezet sokkal több van. Csakhogy Magyarországon a magyar szervezetek, ahogy más országok saját szervezetei, állami alapon jönnek létre, a társadalmi élet nélkülözhetetlen elemei. A zsidó szervezetek azonban **nem magyar szervezetként működnek**, hanem mindenben **nyíltan faji-vallási alapon különbülnek el** az iskolától a temetőig, a vallástól a politikáig. S ami különösen felháborító, a befogadó nemzetnek törvényileg tiltják, hogy mindezt egyáltalán észrevételezhesse. Az Aczél-féle három T eltűnt a történelem süillyesztőjében, de megmaradt, a rasszista zsidó mítoszok és dogmák megkérdőjelezhetőségének a tiltása. Képtelenség, de az ellentmondókat bíróság elé állítják és büntetik: **a magyar állam, a rasszista zsidók vádaskodásai alapján, nevetséges indoklásokkal, egyre sűrűbben büntet magyar állampolgárokat!**

Háboroghatunk azon is, és tegyük is minél hangosabban, hogy a magyarok és a természetes hajlamú emberek megalázása is napi gyakorlat. Ugyanis a zsidó rasszisták határozzák meg, mely magyar vezetőkről lehet utcákat elnevezni, kikről nem, mely magyar írókat, költőket lehet tanítani az irodalomban, kiket nem, s ha valamely szellemi intézmény élére magyar, vagy természetes hajlamú vezetőt neveznek ki, nemzetközivé fejlesztik a tiltakozásukat. Ugyanezt teszik, ha valahol nem holokausz, hanem magyar vonatkozású emlékművet állítanak. A kormányservek, az értelmiség, az egyházak nemcsak

nem törődnek vele, hogy velük is faji-vallási alapon folytatnak vitát, hanem esküjükkel és rendeltetésükkel ellentétben, filozemita álláspontra helyezkednek, szembefordulnak választóikkal és híveikkel. A rasszisták pedig továbbra is kulcspozíciókat foglalnak el, s ezek birtokában erősödő kirekesztő politikát folytatnak.

Történelmileg harcedzettek vagyunk, de a rendszerváltás óta eluralkodott, politikává jegecesedett jelenségeken bizony elcsodálkozunk. Látjuk, hogy céltudatos törekvés, s azt is, hová vezet. Ám sehol sincs megírva, hogy mindezek felett szemet hunyjunk. Bár ezen évődhetünk, hiszen az állítás egy vonatkozásban mégsem helytálló. A Talmudban ugyanis ez is, sőt több is meg van írva: a zsidókon kívül mindenki goj, a meggyilkolásuk sem bűn, s ez nemcsak elméleti tétel, hanem terjedő véres valóság a világban. Elvtelenül összetartva, a szó legszorosabb értelmében halálkomolyan veszik minden pillanatban, minden kérdésben, mindenkivel szemben. Kíméletlenül folytatják a létért, a másokénál jobb körülményekért vívott hadakozásukat. Nem is marad más lehetőségünk, mint határozottan, a végső következményekig, de embersegesen útjukat állni, feledve, hogy velünk szemben érzéketlenek. Amint csak lehet békésen – bár erre mindig csak ráfizettünk – mégis ezen az úton haladva kell megoldanunk e bonyolult társadalmi kérdést, **s ha csak lehet a józan képviselőikkel együtt.** Az engedékenység, a megalkuvás, a behódolás, bármennyire is elfogadható jelszavak alatt teszik, nem folytatódnak. Amikor a magyar megmaradás kerül veszélybe, az sem garantálható, hogy nem kerekedhetnek felül más módszerek. Mi nem töröljük el a humanizmus egyetlen értékét sem, ellenkezőleg a tőlünk egyébként megtagadott értékek védelmében lépünk fel. **Attól, hogy a Talmud nem vesz bennünket emberszámba (ami ezerszer súlyosabban elítélendő, mint a rasszista zsidók ellenünk irányuló**

bármelyik vádja), mi embernek fogadjuk el a zsidókat. A humanizmus talán az egyetlen izmus, amely közös lehet, és nem megosztó. De az is csak akkor, ha mindenki ennek a szellemében tekint a másikra.

De mert nem ez történik, jogunkban áll kifogásolni és felszámolni az állandósult és nyomasztó hazai és nemzetközi rasszista zsidó szellemi-politikai nyomást. E problémakörben az előző kormányaink tétlenkedtek, nem magyar kormányként jártak el. Nem-hogy napirendre tűzni, említeni sem merték e kérdést. Így a rasszista zsidó értelmiség nyomulása nemcsak gátlástalan, hanem akadálytalan is volt. Ma is az. Félelemmel látjuk, hogy hadseregünk alig van, annak jó része is idegen országokban szolgál még idegenebb érdekeket. Viszont a kulcspozíciókba befurakodás mintájaként már két tábori rabbink is van. Állandósulnak a hírek magyarországi toborzásról az izraeli hadseregbe, sőt izraeli katonák jelenlétéről. Közismert az állami feladatokat ellátó In Kal őrzővédő szolgálat izraeli kötődése, a fajvédő Tett és Védelem magyarellenes szervezkedése, az izraeli nagykövet beavatkozásai belügyeinkbe, a Moszszadnak a KGB-t megszegyenítő aktivitása. Értelmiségünk nem festi az ördögöt a falra, de félelem ül ki arcára, ha arra gondol, hogy **válságos helyzetben ezek ki mellett foglalnak állást?** Érthetetlen számára, hogy bizonyos nemzetközi értekezletek megtartását nem engedélyezik, ám zsidó konferenciákat, amelyek kifejezetten rasszisták, nyíltan faji alapon szerveződnek, sorozatban Magyarországon tartanak. Rágalmazzák országunkat, vezetőinket, hivatalos szerveink mégis mindent megtesznek kényelmük érdekében, méltóságaink még üdvözlők is őket. **Erre nemcsak az értelmiség, hanem az egész nemzet magyarázatot igényel, ahogy a nyíltan folytatódó zsidó betelepülésre is. Magyarázat azonban nincs. A magyar nép pedig senkit nem hatalmazott fel rá, hogy idegenek betelepü-**

lését engedélyezzék! (De nyomolnak a kínaiak is. Minden jelentősebb településünkön van már kínai üzlet, vagy étterem. Tönkreteszik a hagyományos és sokkal jobb minőséget előállító magyar konyhát és kézműipart. Ijesztő az illegális bevándorlók száma is). A betelepülés az egyébként is problémát jelentő munkanélküliséget fokozza, valamint eddig ismeretlen társadalmi problémákat szül. Egyértelmű, hogy nekünk ez sem kell, mégis szabadon folyik. **A rendszerváltáskor nem azért szabadultunk meg a megszállóktól, hogy most mások szálljanak meg bennünket. Márpedig ez történik.** Trianon szétszabdalta nemzetünket, kik és miért akarják elvenni még e csonka hazát is a magyaroktól? És miért hagyjuk?

A jelenlegi kormány szeretne nemzeti irányba tartani, de néha a kétharmad birtokában is következetlenül teszi. Nem mer lépni, avagy megkötöttségek, az elődei által kötött nemzetellenes háttéralkuk miatt nem léphet? Ám a magyarok háttérbe szorítására, elnyomására Magyarországon nem létezhet semmiféle menesség. Mindezzel szemben a békefenntartások sem jelentenek támogatást, még kevésbé cselekvéskényszert. Holott azt a kétharmad megrendelte, s a kormány ezt érzékeli is. Szerencsére egy sor intézkedése szolgálja a magyar jövőt. A bankok megadóztatása, a rezsisökkentés, a devizahitelek rendezése mellett bizonyítja ezt a német megszállás emlékművének felállítása, Szakály Sándor megerősítése a Veritas Történetkutató Intézet élén minden zsidó tiltakozás ellenére. Ha nem is elegendők, de nagyon fontosak a népességfogyás megállítására foganatosított intézkedései. Támogassuk a törekvéseit, de értessük meg, hogy az **igazság** kimondása, védelme és követése az említett kérdésekben is parancsoló a kormány számára is, mert csak így képes **többet tenni a magyar megmaradásért.**

A történelmi tapasztalatok szerint mindehhez **a szellemi-politi-**

kai hajtóerőt a magyar nemzeti értelmiségnek kell biztosítani. Önkritikusan látni kell, a rendszerváltás kisiklásához, országunk és a magyarság helyzetének drámai rosszabbodásához jelentős mértékben járult hozzá, hogy a nemzeti értelmiség nem hallatta egységesebben és erőteljesebben a hangját, gyenge és bátortalan kísérleteket tett, az álcázott háttérhatalmi küzdelemben vereséget szenvedett a nemzetközi összeesküvés támogatását élvező nemzetidegen értelmiségtől. Nem tanult elődei történelmi tapasztalataiból. Pedig éppen neki kell kidolgozni a parancsolóan szükséges szellemi-politikai önvédelmet, a nemzeti megmaradás stratégiáját. Etekinetben a baloldali ellenzék, de a választott szerveink is érzékelhető filozofemita befolyás alá kerülnek, avagy érthetetlen okoknál fogva tehetetlenek bizonyulnak.

Bár a világot látszólag a nyers erő irányítja, ki más, mint az értelmiség tudja, hogy a nyers erő is a gondolatnak engedelmeskedik. A kor lelkét az írástudók fejezik ki leghívebben. Ezért akarnak leszoktatni bennünket a gondolkodásról. Az írástudóknak azonban, a szellem szintjét soha el nem hagyva, a politika színterére kell lépniük. Nem korlátozódhatnak már a csapból is folyó önmegvalósításra, s ki kell szabadulniuk a négy fal közül: a magyar nemzeti szellemet kell felfrissíteni, újratereíteni. Az egyéni ügy mindig fontos marad, de abból sem lesz semmi, ha nem közösségben, hanem elszigetelten akarunk érvényesíteni. Eközben ne politikai világnézet szószólói legyünk, hanem az emberiségé, ekkor szolgálhatjuk a legjobban nemzetünket. Ezt megakadályozandó akarják belénk nevelni, hogy „Mindenki a saját dolgával törődjön!”, felejtse el az emberi szolidaritást, az egyenlőtlenség felszámolásának legemberibb igényét, ne szóljon bele a politikába. El akarják hitetni, hogy helytelen minden más hozzáállás, s ha problémáink keletkeznek, egyedül velünk van baj, mert

nem engedelmeskedünk a kor divatjának, amit újabban „mém” elnevezéssel akarnak bebeszélni nekünk.

Sorolhatnánk még az igazságot áhító fájó kérdéseket, amelyekben kísérletet sem látunk a tisztázásra, még kevésbé a megoldásra. Nem kizárt, például, hogy a Fidesz-KDNP-kormány egyik-másik intézkedése megkönnyíti a fiatalok és az értelmiségiek kivándorlását. A kivándorlók többsége egyetemet végzett, ami óriási veszteség, s a későbbiekben még súlyosabban üt majd vissza a sorsunkra. Sok fiatalban nincs nemzeti tudat, mert idegenek leszámazottja, s erre a nevelés sem fordít figyelmet. Ezt már az óvodában el kellene kezdeni, az iskolában folytatni, sőt, ha a levante és a katonai szolgálat visszaállítását is megtörténné, meg-szűnhetnének a torz behatások, amelyek befolyása alatt a mai fiatalság egy része inkább lelkesedik a külföldért, mint Magyarországot. Sőt a legutóbbi tények mutatják, hogy még önmaga ellen is mozgósítható, mert a hírközlést uraló idegen sugalmazás miatt nem érti, hogy nem mindig arról van szó, amiről látszólag szó van. A kormány kizárólagos elmarasztalása azonban ezúttal is a lényegről vonná el a figyelmet. Az USA és az EU azért érte el a munkaerő szabad áramlását, hogy jogi alapot biztosítson az agyelszívásnak, azaz kizsákmányolásunk kifinomult formájának. Nemzetünknek nem érdeke, hogy elébe menjünk a törekvéseknek, ezért e kérdésre is sokkal nagyobb figyelmet kellene fordítani, s **a mindig kevés költségvetési pénzből ne a felesleges és magyarellenes felhangú zsidó emlékhelyekre (A Sorsok Háza több mint 6 milliárd forintba kerül, további közel 5 milliárdot fordítanak egyéb holokausz megemlékezésekre, stb.), hanem a kivándorlás megakadályozására áldozunk milliárdokat!** Ez annyira nyilvánvaló, hogy a kormánynak is ideje lenne tudomásul venni: a sorozatos ellentétes döntések kifejezetten ma-

gyarellenes jelleget öltenek. De tíz-milliárdnyi pénzügyi injekció nagyon jót tenne az egészségügynek is. Vagy a gátépítésnek, hogy a tavaszi és őszi árvizek ne okozzanak visszatérően súlyos problémákat. Az illetékesek igazán észrevehetnék, hogy a zsidó emlékhelyek mértéktelenül eltúlozt száma nemcsak felesleges, hanem már káros, s visszaüt azokra a zsidókra is, akik e túlzásban vétlenek. Arról már nem is beszélve, hogy valamilyes látogatottságukat csak az iskolák intézményes kényszerítésével tudják biztosítani, ami újabb kártékony nemzetpolitikai következményekkel jár. Az egyre inkább illetékteleneknek bizonyuló illetékesek mikor néznek végre szembe az igazsággal?

Régóta fájó kérdés a magyarsághoz tartozó hiánya. Tucatjával jönnek létre pénzt emésztő intézetek, társaságok, milliók mennek értelmetlen kutatásokra, de a magyarsághoz tartozóknak nincs központja. Letörölhető szegény! Talán nincs is másik ország, ahol hasonló a helyzet. Mintha a magyarságnak, mint európai tényezőnek az elorszásvá tétele lenne a cél. Kezd feledésbe menni, de emlékezzünk csak rá, a Világbank hivatalos kiadványában meg is írta, kívánatos lenne, ha a magyarság létszáma hétmillióra csökkenne! **Mi ez, ha nem kifejezett faji politika?** Különösen, ha figyelembe vesszük, hogy kik irányítják a Világbankot is. A Habsburgok írtak nekünk egy finn-ugor történelmet, most meg egy zsidó történelmet akarnak ránk erőltetni. E folyamatba illeszkedik az a tény is, hogy akadályozzák Petőfi állítólagos földi maradványainak azonosítását, ami pedig igen egyszerű lenne. Miért képtelenek elviselni, ha a magyarság hőseire emlékeztetünk, nekünk meg el kell viselni, hogy Budapesten már nem lehet úgy sétálni, hogy zsidó emlékhelyekbe ne ütközzünk? Kik félnek attól, hogy a megszámlálhatatlan zsidó emlékhely mellett esetleg létrejöttön egy magyar ereklye? Ugyanazok, akik kulturálatlanul tiltakoznak és szerveznek

nemzetközi tiltakozást a német megszállás Szabadság téri emlékműve ellen, bántó és gúnyos kampányt folytatnak a turul, s más nemzeti jelképek ellen. Ennek a bennünket sújtó szinte átláthatatlan hazai és nemzetközi összejátszásnak kell véget vetnünk.

Tájéoló

Kik azok, akiktől mindezt elvárhatjuk? A népi-nemzeti származású, egyetemi végzettségű, szellemi foglalkozást végzők, **akik felelősséget éreznek az ország és a nemzet sorsa iránt, és következetesen, megingathatatlanul így is járnak el.** A politikához értőn hozzáálló, de pártpolitikához nem kötődő, azaz szellemileg független, nyitott, s egyben kritikus emberek, akik védelmezik és fejlesztik a népi-nemzeti hagyományokat, értékeket, az össznemzeti érdekeket, nélkülözhetetlen szerepet töltenek be ezek megfogalmazásában és tudatosításában. A nemzeti szellemi önvédelem előharcosai, az igazságot, az összefüggéseket, a teljességet, kereső szellem emberei. Elsősorban írástudó értelmiségiek, akik kellő szellemi szinten nagy nyilvánosság előtt is képesek megnyilatkozni, a nemzethez szólni.

Ahogy senki más, úgy az értelmiség sem kötelezhető kormánypárti, vagy ellenzéki kötődésre, de belátása szerint lehet bármilyen beállítottságú, ha az nem jelent egyszer s mindenkorra pártos elkötelezettséget. Ám nem lehet semleges, s az igazság mellett ki kell állnia. Osztonia kell Illyés Gyula meglátását is, hogy jobb- és baloldalon egyaránt vannak hazafiak, akiknek a nemzet érdekében össze kell fogni. A jelen helyzetünkben azonban az eredendően baloldali, vagy jobboldali elkötelezettségű értelmiségiek éppen azért nem tudnak az egész nemzet által elismert értelmiségivé válni, mert pártosak. A politikai küzdőtéren gyanakvással figyelik őket, hiszen párttagként sokszor rákényszerülnek, hogy ne az igazságot képviseljék. Az igazság kirekesztése

pedig a legbiztosabb útja annak, hogy egy párt elveszítse az értelmiségieket. (Ez volt a fő oka a MIÉP széthullásának). **Aki az igazsággal nem képes szembesülni, kiállni érte, az nem értelmiségi akkor sem, ha annak véli magát.**

Ma nincsenek Szabó Dezsőhöz, Németh Lászlóhoz, Bibó Istvánhoz felnövő szellemi vezérek, de van sok színvonalas elhivatott értelmiségi. Szólniuk, tenniük kell, s a forrongásban majd kinőnek a vezetők. Ebben az értelemben ma minden nemzeti értelmű értelmiséginek szinte történelmi jelentőségű küldetése van a saját posztján, s azon túl is. Nemcsak a szellemi vezetők kinevelése parancsoló szükséglet, hanem ugyanilyen fontossággal bír, hogy értelmiségi tömegek álljanak mögöttük. Ehhez mindenkinek meg kell tenni, amire hivatott, de még **fontosabb, hogy képes legyen az idegenek által szabott határokon túllátni és túllépni.**

Az értelmiség célirányos mozgósítása annál inkább szükséges, mert mindig keresi a helyét a társadalomban. Rákényszerül, hiszen meg van fosztva minden termelőeszköztől, amivel a létfenntartását autonóm módon biztosíthatná, s szellemi munkaerőjét bizonytalan és kedvezőtlen feltételek mellett tudja áruba bocsátani. Ezért ösztönösen védeni akarja a rendszert, vagy a pártot, amely így, vagy úgy, de biztosítja részére a lét- és a munkafeltételeket. Kedvezőtlenül fogad minden átláthatatlan, következtelen, vezérfonal és nemzeti eszménykép nélküli politikát, ami őt még inkább passzivitásra kényszeríti. Előfordul, hogy emiatt szerepet játszik, ám éppen ez jelenti a szereptévesztését. Mindennek okán, különösen, ha még rendszerváltás is közbejön, egyes csoportjai eljuthatnak a szélsőbaltól a szélsőjobbba. Ingadozása, óvatossága annyiban érthető, hogy az értelmiséget adó középosztályt mindig igyekeztek felszámolni. Ezért indokolt és támogatandó a középosztály meg-

erősítésére irányuló jelenlegi társadalmopolitika.

Az értelmiség és a parasztság felszámolására irányuló politika nem véletlen: leginkább ők hivatottak a nemzeti kultúra, önazonosság, hagyományok megőrzésére. A kisgazda- és parasztpártok minden rendszerben fő ellenségnek számítottak, mivel a kozmopolitizálódó nagyvárosoknál hazafiasabb vidék támogatását élvezték. Ha végignézzünk történelmünkön, valakik mindig éppen a munkástanácsokat, a nemzeti bizottságokat, a nemzetőrséget, a magyar gárdát és hasonló, alulról jövő, valóban népi-nemzeti képződményeket nem tűrték sem a szocializmusban, sem a kapitalizmusban. A társadalmi rendszertől függetlenül ez is azért folytatódik mindegyre, mert a döntési pozíciókba eleve nemzetidegenek ügyeskedték be magukat, avagy hatalomra kerülve elidegenedtek a néptől, amely éppen ennek okán válságos helyzetekben a saját képviselői szerveit akarja létrehozni a pártok helyett. A népnek, a nemzetnek joga van az önvédelemre. Joga van megvédeni önmagát és hazáját, ha úgy ítéli meg, hogy a választott szervek erre valami miatt nem fordítanak kellő figyelmet. Amikor a kormány és az Országgyűlés mindenki előtt nyilvánvaló aggasztó tényekkel, vagy hírekkel kapcsolatban néma marad, akkor joggal merül fel sokféle gondolat, de még gyanú is. Ilyen körülmények között az értelmiség, ha anyagi kiszolgáltatottságától nem is, de a politikai ingadozástól azzal mentheti meg önmagát, ha eleve se nem jobb, se nem bal felé törekszik, hanem megmarad annak, akinek született: nemzetinek.

Mindezek miatt az értelmiség inkább tartózkodna a politikai pártoktól, mintsem vonzódná feléjük, de szemmel tartja őket. Látja, hogy a mai kormánypártok és ellenzékiek egyaránt, a tőke pártjai. Kivételt képeznek az igaztalanul „szélsőségeseknek” minősített pártok: a Munkáspárt és a Jobbik. A Munkáspárt nyíltan

egy igazságosabb társadalmi rendszer híve. A Jobbik a tőkés rendszer szülötte ugyan, de nemzeti beállítottságú, világosan, egyértelműen beszél, önálló kategóriát képez. Az értelmiség jelentős része vonzódik hozzá, s szeretné, ha a rokonszenvét kormányzati gyakorlat is alátámasztaná. Látni kell, hogy a Fidesz-KDNP-kormány helyes intézkedéseinek támogatásával és védelmével egyidejűleg ugyanolyan fontos (magának a Fidesz-KDNP-nek is) a szervezett izraeli-zsidó támadásnak kitett Jobbiknak a védelme. Ugyanakkor meg kell értetni a közvéleménnyel, hogy támogatandók a Fidesz-KDNP-kormányok a körülmények miatt korlátozott intézkedései, akkor is, ha ugyanabban a kérdésben a Jobbiknak inkább igaza van. **Nem szabad abbahagyni a kormány helyes intézkedéseinek a támogatását, de ha valamit jobban is lehet végezni, azt el kell ismerni, és törekedni kell a megvalósítására.**

Mindezek mellett az értelmiségnek le kell győznie az abból eredő örökölt simulékony lelkületét is, hogy történelmünk folyamán sokszor kellett alkalmazkodnia valamely nagyhatalom érdekeihez. Ha a külföld és a nemzetidegenek nyomása alatt e történelmi tragédiákból kinőtt megalkuvó lelkület ver gyökeret, a nemzetidegen erők elerik a céljukat: Magyarország megszűnik magyar országgként létezni.

A nemzeti értelmiség mindezekből levonja a következtetéseket. Sajnos, helyes következtetéseket kevesen vonnak le, még kevesebben merik kimondani, és alig páran tesznek is valamit. Pedig az értelmiségnek társadalmi kovászként reagálnia kellene a nemzetvesztő jelenségekre, segítségére kellene sietnie a politikai elitnek, hogy képviselhesse, vagy akár kényszerítene rá, hogy határozottabban képviselje a nemzeti érdekeket. Az értelmiség tudja, véleményére jobban odafigyelnek, érzi, hogy több függ tőle, mint más társadalmi rétegektől, ám keserű történelmi tapasztalatai fi-

gyelmeztetik, hogy véleménye kifejezésének sokféle következménye lehet. Ezért fél, megválogatja a szavait, szűk körben hallatja, vagy elhallgatja. Az állandó antiszemitázás és holokausztózás éppen erre az útra akarja kényszeríteni. Úgy akarnak terelni bennünket, ahogy a vicces mondás tartja: az értelmiség előtt két út van, az egyik az alkoholizmus, a másik járhatatlan. Valójában csakis a másik járható, de idejében rá kell lépni, mielőtt valóban járhatatlanná teszük.

Ám ha az értelmiség önmagától mégsem reagál kellően, a politikai elitnek érzékelnie kellene ennek szükségességét, igényelnie, ösztönöznie, bátorítania kellene az aktív nemzeti értelmiség kinevelését, közreműködését gazdasági, pénzügyi, társadalmopolitikai hatástanulmányok készítésében, különösen az egyoldalúan annyira elfogult, alapkérdésekben oly szánalmasan botladozó külpolitika segítségével, amely káros az országra és a nemzetre nézve.

Az értelmiség, mint társadalmi réteg, általában nem harcol a hatalomért. E harcot más társadalmi osztályok vívják, de sokszor az ő képviselőit juttatják hatalomra. Hatalomra kerülve aztán elidegenülhetnek, és politikai elitként – nem nemzeti értelmiségként – viselkedhetnek. Ilyenkor kell frissíteni. Sokan tudnak azonban önmaguk maradni minden helyzetben, ahogy tette ezt Veres Péter. Mások nem kívántak a hatalom közelébe kerülni, mint Németh László. De nem maradtak semlegesek. Ismét mások vállalták a kihívást, a harcot, a szellemi hídépítést, mint Szabó Dezső, Kodály Zoltán, Illyés Gyula. Szerencsére mindhárom példamutatásnak akadnak követői. A zsidó értelmiségiek között is akad, aki túllép minden kereten, talán még önmagát is legyőzi, s méltó magyar állampolgárrá válik, mint Radnóti Miklós, Kálmán Imre, Karinthy Frigyes, Szerb Antal és sokan mások. Többségük azonban az elkülönülés útjára lép, mint Lukács György, Révai

József, Heller Ágnes, Aczél György, vagy a volt SZDSZ és utódpártjainak vezetői.

Az utóbbiakat követő értelmiség egy része mostanában furcsa módszereket választ. Közvéleményünk elszörnyed az apolitikusnak tűnő, ám valójában nagyon is politikus, de intellektualitást nélkülöző megnyilvánulásain. Konrád György azzal a „javaslattal” állt elő, hogy önálló liberális értelmiségiekből álló szervezet irányítsa a politikát. Csakhogy éppen az a probléma, hogy a háttérben enélkül is valami hasonló történik. Nemrég pedig úgy vélte, Orbán Viktor „polgárháborút folytat a magyar társadalom szelleme, az értelmiség... ellen”. Fischer Iván karmester felháborodva fejti ki, hogy már a multinacionális vállalatok és a fináncióke emlegetése is burkolt antiszemitizmus. Bátyja, Fischer Ádám a zsidó nyári fesztivál megnyitására ugyancsak az antiszemitizmus erősödésére és „összekacsintó, kódolt zsidózársra” panaszkodott. Frei Tamás „2015” című könyvében együgyűnek, baromnak, egyszerűen gondolkodóknak és hülyéknek nevezi a magyarokat. Kéretlennek nem nevezhető képviselőjük, Kulka János színész követelte a miniszterelnöktől, mentse fel Kerényi Imrét, és határolódjon el tőle a buzi lobby kifejezés használata miatt.

Egyeseknek a veleszületett, vagy szerzett betegsége (**ami miatt senki nem bánthatja őket!**) a céltudatos uszítás és önhergelés nyomán olyan torz szellemiséget szül, hogy erkölcsi érdeknek vélik, s előjogokat követelnek érte (**amit viszont a leg-határozottabban vissza kell utasítani**). Azt hiszik, hogy viselkedési akcióikkal történelmet írnak, holott az emberi mivolt fals értelmezésével végső soron az emberiség ellen lépnek fel. Politikai törekvéseik megfékezése és gyógyításuk – egyetértésük esetén – alapvető társadalmi érdek. A saját nyugodt életük is csak így biztosítható, mert izgágáskodásuk, hivalkodásuk kiváltja a társadalom

ellenszenvét. Túl ezen, az értelmiségi pozícióba kerülteknek annyit igazán illene tudniuk, a miniszterelnöknek nem dolga, hogy elhatárolódgasson a választóitól. Jól is néznénk ki. A különleges beállítottságú állampolgárok sajátos igényeinek pláne nem tehet eleget.

Nemcsak érthetetlen, elfogadhatatlan, hogy a fentiekkel szoros összefüggésben a rendvédelmi hatóságok költséges védernyőt biztosítanak a társadalomellenes, gusztustalan s Magyarországot gyalázó meleg felvonulásoknak. Szinte a **melegek és a rendőrség közös rendezvénye** zajlik. A kormányzati szervek itt sem a természetes hajlamukat, hanem a magamutogatókat védik. Mintha az a világszerte tapasztalható törekvés húzódná meg a háttérben, hogy a homo sapiensből „homok sapiens” csináljanak. Az együgyűség netovábbjaként a megújult Külgazdasági és Külügyminisztérium is egyetértő hallgatással nézi, hogy a nyugati nagykövetségek támogatják e felvonulásokat, és más módon is beavatkoznak belügyeinkbe! Döbbenet látjuk, a narkós túcsere kapcsán folyó politikai harc is csak eltereli a figyelmet az igazságról, azaz továbbra is elnézik az SZDSZ által szorgalmazott homoszexualitás és kábítószer terjesztését. Elborzasztó, de már megjelentek az első homoszexuális mesék is, amelyekben két apuka szerepel, de anyuka egy sincs vagy fordítva. Egyes tv-riporterek, politológusok, pártpolitikusok, kormánytisztviselők, sőt egyes méltóságaink, valamint maguk a méltatlan állampolgáraink gúnyt űzhetnek a természetes hajlamúakból és a magyarokból. Hódolnak a szivárványszínek előtt, de rettenettel néznek a piros-fehér-zöld trikolorra. Akadnak, akik tapossák, kukába dobják. Sőt már tiltják is. Az EU-ban is, nálunk pedig főleg a stadionokban, ahova lassan már csak a „politikailag korrekteket” engedik be.

Jogosan sejtünk rosszat akkor is, ha a Kossuth Zsuzsa gimnáziumot Radnóti Miklós, a Bérkocsis

utcat Scheiber Sándor nevére keresztelik át, s folyamatosan hasonló esetekkel találkozunk. Tévedés ne essék, ezúttal sem nekünk van kifogásunk Radnóti és Scheiber ellen, hanem azoknak Kossuth Zsuzsa, vagy a hajdani bérkocsisok ellen, akik az értelmetlen, de célzatosan egyazon irányba mutató átnevezéseket rendszeresen kigondolják, s még inkább azoknak a kormánytisztviselőknek, akik, engedélyezik és végrehajtják! Ésszerűtlen szembeállítani egymással két magyar hazafit, az 1848-as szabadságharc főpolonőjét és a gyönyörű hazafias verseket alkotó Radnóti Miklóst, aki Magyarországról szóló „Nem tudhatom” című versében éneklő: „Belőle nőttem én, mint fatörzsből gyöngéaga”. Sajnálkozhatunk is azokon, akik nyíltan hangoztatják ellentétes értekezéseket, mint például Spiró György, Konrád György, Kornis Mihály, Kertész Ákos, Kertész Imre, a MEASZ, az ATV Újságíróklub vagy a Heti Hetes résztvevői és sokan mások.

Még a zenei nyelvbe is becsempésznek olyan kifejezéseket, mint „zsidó csárdás” (Már az égvilágon semmit nem ismernek el magyaroknak, még a csárdást sem?), „zsidó cimbalom”, „zsidó hangolás”. (Nos, ez utóbbi, a **zsidó hangolás, tényleg folyik!** Közvéleményünk ráhangolása elérendő céljaik tétlen elfogadására). Ma már a magyar nótát is olyan módon és ütemben, csápolást és tapsolást igényelve adják elő, ami a lényegével ellentétes. Osztjuk a zenei értelmiség felháborodását amiatt, hogy a kormány segédletével a Zeneakadémia elé nem Erkel Ferenc, a magyar nemzeti opera megteremtőjének s Himnuszunk zeneszerzőjének, vagy az ott tanult, majd ott tanító és szereplő Bartók Bélának, vagy Kodály Zoltánnak a szobra került, hanem az élete nagy részét külföldön töltő Sir George Soltié, aki messze nem a magyarságról híres. Telhetetlenségüket kimutatva, még egy termet is róla neveztek el, holott már egy Maros utcai iskola is viseli a nevét. Ez a zenei tár-

sadalmat megkerülő döntés szakmailag és politikailag egyaránt elhibázott. Értsük jól ezt is: nem az a baj, hogy Sir George Solti szobra ott van, mert voltak, akik erről gondoskodtak, hanem az, hogy Erkel, Kodály, Bartók szobra nincs ott, mert a döntéshozók nem róluk gondoskodtak. Az eljárás magyarellenessége átlátszó: akit szoborral (vagy más módon) örökítenek meg, ráadásul a közintézmény előtt, annak emléke fennmarad; akit nem, annak emléke elenyészhet. Megbotránkoztató, hogy a kőrádió és tv „Éljen a magyar szabadság, éljen a hazai!” és más szünetjeleit a szükségesnél sokkal többet játszott, közel egyforma hankás csilingelések váltották fel. Már Erkel „Hunyadi László” c. operáját is a holokausztra utaló bőröndcsomagolási elő- és utójátékkal kiegészítve adják elő. A rasszista zsidók mindenünket megszenteltelenítik, s arcátlan magyarellenességük az illetékes szerveink árulása miatt (mert mindennek az elnézése, hallgatólagos segítése nem tekinthető egyszerű pipogyságnak, vagy megalázkodásnak, hanem nemzetárulás) nem ismer határt. Bizony jogos, ha a magyar zenei társadalom összevonja a szemöldökét, de nagy baj, hogy itt megáll. Vajon miért nem emeli fel a szavát mindezek ellen? Ám még súlyosabb kérdés, hogy az illetékes illetéktelemek miért nem konzultáltak a magyar zenei közösséggel? Miért veszik semmibe a magyar értelmiséget? Vajon kik viszik bele az illetékes szervezet ilyen döntésekbe, amelyeknek csakis szavazatvesztés lehet a következménye? Aki ezt nem érti, nemcsak nem méltó, hanem nem alkalmas rá, hogy ilyen sarkalatos kérdésekben dönhessen.

De nemcsak a zenében, az élet más területein is visszaszorulóban van minden, ami magyar és természetes. Budapest azon a ponton van, hogy elveszíti az ugyancsak kiveszőben lévő nótáinkban megénekelte magyar hangulatát. A vidék még őriz valamit a magyarságából, de a ten-

dencia ott is érezhető. Az ország tele van holokauszt és egyéb zsidó vonatkozású emlékhelyekkel, szobrokkal, botlatókövekkel, emléktáblákkal, és egyre újabbakat terveznek, s mindezt nyílt magyarellenes felhang mellett. Kik engedélyezik a rendszeressé vált magyarellenes hangulatkeltést? Ma még mellbe vágja az embereket az állítás, hogy egy évtized, esetleg kettő, és zsidó ország leszünk, pedig ha semmit nem teszünk ellene, az is leszünk, s akkor már késő és hasztalan lesz az ocsúdás.

Tanúságos példaként felidézhetjük, hogy Csoóri Sándor a Nappali Hold című 1990-es írásában tucatnyi fontos kérdéstről fejtette ki a megfontolásra érdemes véleményét, s egy pár mellékmondatot szentelt témánkba vágó rossz érzéseinek („... a szabadelvű magyar zsidóság kívánja stílusban és gondolatilag 'asszimilálni' a magyarságot. Ehhez olyan parlamenti dobantót ácsolhatott magának, amelyet még nem ácsolhatott soha ...”), ám ezt a pár sort fújták fel, kürtölték világgá, ügyet csináltak belőle, s a háttérbe szorították Csoórit. Megtehették, mert a nemzeti értelmiség, bár sokan egyetértettek vele, nem állt ki mellette eltökélt határozottsággal. Mégsem lett volna szabad elhallgatnia, hanem, ha egyszer megszólalt, folytatnia kellett volna, mert így az urbánusok ismét győzelmet könyvelhettek el. Az igazságért folytatandó szellemi harc nem egynapos, vagy egyszeri, hanem elhúzódó, kitartást igénylő. Bármilyen támadás is ér bennünket, nem vehetjük le napirendről. E szempontból példa lehet Csurka István, aki e problémakörben, írásban és szóban mindvégig kitartott a helyes és találó meglátásai mellett. A gyakorlati politikában viszont ő is megbukott, mivel lehetővé tette, hogy a háttérhatalom szétverje a pártját. Így, vagy úgy, de a rasszisták és hazai kiszolgálóik mindenkit igyekeznek ellehetetleníteni, aki beelát a kártyájukba.

Naponta tucatjával hallhatunk hasonló, az intelligencia helyett agresszivitást tükröző rasszista és más-sági megnyilvánulásokat, s a jórészt nem magyar tulajdonban lévő hírközlő eszközök mindennek készséggel helyt is adnak. Masszív agymosás folyik. Működik a Konrád-féle liberális értelmiségi háttérhatalom, amely a hírközlő eszközöket a műveletlenség és a mesterkedés leghatásosabb terjesztőivé tette. Mindezekkel tudatosan provokálják a Magyarország elleni külföldi támadásokat. Belpolitikailag pedig el szeretnék érni, hogy ne érzékeljük, s ne tudatosítsuk, kik miatt van válságos, természetellenes helyzetben a világ és benne hazánk.

Az ilyen esetek miatt sok értelmiségi kerül a politikát, nem is akar beszélni róla. Ezért egyre kevésbé ért hozzá, s beugrik a politikusok, politológusok, primitív manipulációinak. Ami a sokasodó tudálatos politológusokat illeti, tőlük sem lehet megtagadni a jogot, hogy jobb-, vagy baloldaliak legyenek. Ám ha egy politológus nyilvános fellépéseiben jobb-, vagy baloldali, akkor már nem politológus, hanem politikus. Ekkor már nem a politika útvesztőiben segít eligazodni hallgatóinak, hanem politizál. Így e szakma majdnem annyira felesleges, mint a szóvivőké, akik mármár létrehozzák a szervezetüket és lesz saját szóvivőjük. De túlkínálat van szakszervezetekből és pénzintézetekből, amelyek száma több száz. Őket egészítik ki az egyre diktatórikusabb, a közéletet akadályozó közterület-felügyelők. Túl sokan keserítik az életünket.

Kiút mindig van

Mire következtethet az értelmiség mindebből? Egyértelműen láthatja, hogy a rasszista zsidó szellemi és politikai offenzívának egyetlen végcélja van: **honfoglalás Magyarországon. Ezt sem mi találtuk ki, hanem maguk a cionista vezetők hirdették meg a világ nyilvánosságá-**

előtt, s nem is egyszer. A veszély tehát nagyobb annál, mint a többségünk sejtí. Nem engedhetjük meg a luxust, hogy ismét utólag legyünk okosak. Az antiszemitizmussal való vádaskodás, mivel ilyen valós veszély nincs, a leszámolás előkészítésére szolgál. Ezért van, hogy ha valaki magyar-ként szembeszáll mindezzel, a rasszista-soviniszta zsidók azonnal rá-támadnak s az esetet felnagyítva világgá kürtölik. E célt szolgálja az a tudatos hamisítás is, amikor nemcsak a rasszista zsidó vezetők, hanem felelős politikusok is a Horthy-rendszer „zsidótörvényeiről” beszélnek, holott magyar országgyűlés nem fogadott el törvényt faji elnevezéssel, hanem csak „a zsidók közéleti és gazdasági térfoglalásának korlátozásáról”. **Nem „zsidótörvényről” volt szó, hanem a magyarság alávetett helyzetének orvoslásáról. Az igazsághoz ragaszkodnunk kell: a fajvédelem nem azonosítható a fajgyűlölettel.** Ráadásul közismert, hogy Németország követelésére fogadták el, lazán kezelték, könnyen kijátszható volt. Lengyelországból és más helyekről ezrével fogadtak be menekülő zsidókat. Mindezt bizonyítja, hogy Horthy kenderesi síremlékén, az egyik koszorún a “hálás zsidóság” felirat szerepel. Most sem akar senki ilyen törvényt, de a békétlen egymás mellett élésnek, a magyarok másodrendűvé süllyesztésének véget kell vetni. Ezt csak úgy érhetjük el, ha a rasszista zsidó szervezetek és vezetők felismerik az általuk keltett, s a magyarságot és a zsidóságot egyaránt fenyegető veszélyt, visszafogják magukat. Hozzanak bennünket lehetetlen helyzetbe: viselkedjenek úgy, hogy még rosszindulattal sem lehessen őket méltatlan állampolgároknak nevezni; az igazságot keressék a múltban és a jelenben is, mert csak ez hozhat békés jövőt. Mivel pedig igazság minden kérdésben csak egy van, mindössze annyit kell tenni, hogy azt ismerje fel és ismerje el minden fél, s máris megszűnnek az áldatlan viták.

A sokasodó ellenkező példákon mi követhető nyomon? A vezető pozíciókba került elit egyes tagjainak elbizakodottsága? Vagy ésszerűtlen okból e kérdések olyanok kezébe kerülnek, akikben a behódoló vére folyik? Ezt sejteti, hogy az antiszemitizmusról rengeteg tanulmány készült, tudományosnak nevezett kutatások folytak, de **sohasem terjednek ki az antiszemitizmus okainak bemutatására, az igazság kimondására,** hanem csak minősítik az állítólagos antiszemitákat, elmarasztalják a befogadó országot. Más szavakkal, a kutatás örve alatt sem tudományos, hanem politikai tevékenység folyik. Ezt példázza magának az antiszemitizmus fogalmának manipulatív alkalmazása is. E kifejezés a szemita népekkel szembeni ellenséges magatartást jelenti. Ám jó néhány szemita nép van, s közöttük a zsidóság törpe kisebbség, csak kisajátította e kifejezést is, és zsidóellenességként értelmezi. S bár ezt mindenki tudja, a világ is érthetetlenül zsidóellenesség értelemben használja, azaz önmagát manipulálja. Mi több, elfelejtik, hogy vannak zsidók, akik nem is szemiták, és hogy a legantiszemitábbak éppen az izraeliek, hiszen a palesztinokat, azaz szemita fajtestvéreiket irtják. A legionistábbak sem a zsidók, hanem azok a keresztények, akik támogatják a gondolatot, hogy a zsidóság települjön az erre a célra létrehozott Izraelbe. A tudatos zavarkeltés és manipulálás olyan fokon van, hogy értelmiségi legyen a talpán, aki eligazodik, s ki is mondja az igazat.

A holokauszt tagadása, vagy igenlése sem alapvető probléma, csak mesterségesen a középpontba erőszakolják. Tárgyilagos vizsgálattal tisztázható lenne, de éppen ezt tiltják, amikor a rasszista zsidó szervezetek álláspontjuk dogmakénti elfogadását követelik. Pedig akik hiányolnak, vagy megkérdőjeleznek bizonyos részleteket, nem a holokausztot tagadják, hanem annak az igazságát keresik. (Kezdetben maga a Jad Vasem Intézet, de a Nemzetközi Vöröskereszt is a

misztifikált számok helyett valósabb adatokat közölt). Akik pedig bizonyítatlan állítások vak, sőt törvényi kényszer alatti elfogadását követelik mindenkitől, az igazság ellen harcolnak. Felsőbbségi tudatlanságukban úgy vélik, szabad országban, szabad ember, szabad akaratából csak azt mondhatja és teheti, amit **szerintük** szabad. A befogadó nép szabadságát korlátozzák. Nem követhetnek el nagyobb bűnt a saját népük ellen sem, mint ha hazugságokat hitetnek el vele. Ezt önmaguk is tudják, ennek dacára még a sajátjaikat is kiközösítik, ha azok rájönnek, hogy „holokausztbohóccá” tették őket, és az áldozatok emlékét meggyalázva, üzletet csináltak a holokausztból. Dühükben még Kertész Imrét is a Nobel-díj visszaadására szólították fel. Schiff András zongorista vezetésével rosszallással fogadták a Szent István Rend elfogadását is. Ellentmondásos a dolog, de el kell ismerni, Kertész Imre őszinte volt, amikor becsmérelte Magyarországot és a magyarokat, de akkor is, amikor mint a legelhivatottabbak egyike, kimondta, hogy a rasszista vezetők üzletet csinálnak a holokausztból. És akkor is, amikor az ATV kiküldte a lakására a sztárriporterét, hogy megértesse, miért fogadta el a díjat. Meg is döbrent, amikor Kertész kifejtette álláspontját: ha adnak, fogadd el, ha ütnek, szaladj el. Minek ide igazság, megteszi egy kis pragmatika; szankció meg úgyszincs.

Egyszóval, **nem általában a zsidókkal van baj, hanem rasszista szervezeteik és vezetőik állandósult, korlát nélküli folyó fajgyűlölő és zsidósító törekvéseivel.** Nem általában a zsidó, hanem a **rasszista-soviniszta és magyarellenes agresszivitással felépő,** előtérbe tolnakodó megmondóemberek okozzák a problémákat. Értelmiségünknek tiltakoznia kell elene, hogy országunkban száz fórumon, szabadon folyik megalázásunk, közvéleményünk félrevezetése, országunk elzsidósítása. Érthetetlenül engedélyezett, kifejezetten nemzetbiz-

tonsági kockázatot jelentő tevékenységük nyomán Magyarország már zsidó ország benyomását kelti, s ha a kormánnyal együtt a magyar értelmiség továbbra is alszik, történelmileg belátható távon zsidó országgá is válunk, veszélybe sodorva a magyar megmaradást. Az is jelzi mindezt, hogy befolyásuk alatt a hírközlő eszközök a legelképesztőbb ellenzéki álláspontot is átgondolás nélkül népszerűsítik, főleg, ha az LMP, vagy az Együtt PM részéről hangzik el. Árukodó, hogy feltűnően túlszerepeltek az LMP két előtérbe tolatkodó társelnökét, az MSZP csaláson ért budapesti vezető politikusnőjét, a DK-nak Gyurcsányt csodáló üdvöskéjét, valamint a magyar hatóságokat kioktató izraeli nagykövetet és az amerikai ügyvivőt. (A nemzetközi gyakorlat szerint legfeljebb a nemzeti ünnepeken lehetne megszólalási lehetőséget adni nekik, nem pedig engedni, hogy korlát nélkül beavatkozzanak a belügyeinkbe!) Holott a baloldali ellenzék magatartása felelőtlen, minden kérdésben szembeszáll a kormánnyal, akadályozza a munkáját, a legrosszabbakat terjeszti róla, az EU-ban szankciókat követel Magyarország ellen. S az EU rágalmaikat elfogadva, kedvükre is tesz. A sajtószabadság korlátozásával vádolja a kormánnyt, holott az ellenzéki sajtó naponta bírálja a kormánnyt, nem egyszer még a miniszterelnök meggyilkolását is „tematizálták”, sőt az SZDSZ kis utódpártjai nyíltan a kormány megdöntésére hívnak fel. Ez már nem is sajtószabadság, hanem tényleges hazaárulás. Arra viszont érzékenyen vigyáznak, hogy a rasszista zsidó mesterkedésekre ne vetüljön fény. A mostani ellenzék támadásaival, hazugságaival, riogatósaival, a fiatalok megtévesztésével és uszításával, a nyugati országok ellenünk hangolásával tudatosan akadályozza a nyugodt társadalmi életet és építőmunkát, hogy mindennek az ódiума a kormányra háruljon. Csakhogy ezzel az országot, a nemzetet ellen dolgoznak, s mert nem buta emberek, ők ezt tudják

és vállalják is. **Az ellenségként fellépő, s a rasszista zsidósággal szövethető ellenzék aknamunkája nélkül jóval előbbre tartanánk minden téren.** Az értelmiségnek, **de különösen a megtévesztett fiataloknak** világosan kell látni, hogy soha nem is fogunk kellően haladni, ha ennek nem vetünk véget.

Nem lehet elégszer hangsúlyozni, hogy a közélet, a közvélemény, a kultúra, az oktatás agresszív elzsidósítása a magyar megmaradást veszélyezteti. Ezért egyaránt látni és érteni kell mindazt, amit a kormány mond, de különösen azt, amit tesz e vonatkozásban. Láttuk a példákat rá, hogy egyes kormánytényezők eltűrik, elnézik, sőt elősegítik a rasszista zsidó törekvéseket. Akárhogy csúriks -csavarják, a rasszista zsidó szervezetek, vezetők és megalázkodó kiszolgálóik politikájában egyetlen logikai láncolat vehető ki: távlati céljuk érdekében minél több anyagi előny és hatalmi pozíció megszerzése a társadalmi élet minden szögletében, a befogadó nép kirekesztésével, kizsákmányolásával és elnyomásával párhuzamosan.

Mindennek láttán aligha akad józanul gondolkodó ember, aki hitelt ad a mostanában ismételtgetett állításoknak, miszerint a zsidóság a magyar nemzet része, sőt ezt visszavetítik a régmúltba is. Vezető politikusok szájából is elhangzott, s érte is több éles jogos bírálat. Még azt is állítják, hogy Árpád is zsidó volt, így már a honfoglalás is zsidó tett. És sorolhatnánk. Feltételezhető, hogy vannak zsidók, akik a nemzet részének szeretnék érezni magukat, de nem hallatják a hangjukat, ezért a rasszista szervezetek és vezetőik akarata érvényesül. Ők pedig nyilvánvalóan békétlen együttélők, nem a nemzet részeként, hanem a nemzettel szemben, idegenként, sőt egyre nyíltabban ellenségként lépnek fel, még a kormánynak is diktálnak. Nem Magyarországgal, hanem Izraellel szolidárisak, felsőbbrendűként viselkednek, csak előnyökre törekednek, a kölcsö-

nösség ismeretlen fogalom számukra. Állításukat nem igazolja sem a történelem, sem a hagyományok, sem a viselkedés vagy a gondolkodásmód, sem a vallás, sem a genetika, vagy a biológia. Mi több, a zsidóság nagy része is visszautasítja. Ennélfogva nem képezhetik a nemzet részét, csak állampolgárok, annak is egyre méltatlanabbak. Még maguk is, **akik állítják – akár magyarok, akár zsidók – tudják, hogy nem igaz!** Miért teszik, mi a céljuk vele? Mivel a rendszerváltás előtt és után is ezernyi ilyen ténybe ütközünk, csak azt a következtetést erősíthetjük meg, hogy a **népies-urbánus vitának nevezett küzdelemben kormányaink sem szavakban, sem tettekben nem a magyarság oldalán álltak. Némi cinizmussal fogalmazva, szavaik és tetteik szinte csak ebben a kérdésben estek egybe.**

Mindez nem az értelmiség árulása, hanem az értelmiség (és a nemzet) elárulása! Márpedig e bonyolult témakörökben az értelmiség különösen elvárná a gondolat, a szavak és a tettek nemzeti érdekeinket szolgáló egységét, s nyugtalanítja, ha nem esnek egybe. A rendszerváltáskor látványosan elváltak egymástól. Az ismételtgetett történelmet nem sírhatjuk vissza, de a múltban többször felcsillant e hármas egység, még a szocializmusban is. Most nagyon hiányzik az értelmiségnek ahhoz, hogy a rendszert a sajátjának érezze. Az eredmény: zavarosak a gondolatok, s ezt még zavarosabb szavakkal, s belőlük nem is következő pótcselekvésekkel igyekeznek elfedni. A gondolat, a szavak és a tettek hármának mindegyike hat és visszahat egymásra, s ha valamelyik nem tiszta, kész a káosz. De ki más tudna a sokasodó politikusok, a szükségtelenségüket bizonyító okoskodó politológusok, tudálékos szóvivők, az igazság keresése és védelme helyett szenzációhajász és rasszista sugallatok alapján egyre inkább felelősségre vonó tv-riporterek, azaz a globális emberellenes összeesküvés egyes kiszolgálói által keltett

káoszban rendet teremteni, ha nem a nemzeti értelmiség. Különösen akkor, ha létrejön a miniszterelnök által a tusványosi szabadegyetemen meghirdetett rokonszenvesen hangzó, de a neoliberaisok által az első pillanattól kezdve hevesen támadott **„munka-alapú nemzeti állam”**. Támogatni és érvényesíteni kell a tételt, hogy az állam a nemzet érdekérvényesítő eszköze, de most a magyar megmaradást fenyegető valós problémákra kell irányítani.

A kormánynak magyarságból leckét kellene adnia a társadalom számára. Azokat pedig, akiknek ez a hivatásuk, de nem teljesítik, nekünk kell magyarságból megleckéztetnünk. Itt és most ugyanis csak egyetlen dologra lehetünk figyelemmel: a magyarság megmaradására. Gyengének lenni és tévedni tilos. Csóválhatjuk is a fejünket, visszagondolva rá, hogy a közvéleményünk riogatásával eddig is sok kárt okozott Tamás Gáspár Miklós a tusványosi beszéd után drámai hanglejtéssel jelentette be (hol más-hol, mint az ATV-ben), hogy „Szombaton, Magyarországon hivatalosan megszűnt a demokrácia”, Ungváry Rudolf író pedig (ugyanott) fasisztoid rendszer kialakulásáról beszélt. A neoliberaisok nem válogatnak sem a szavakban, sem a tettekben; kampányt szerveznek a kormány ellen, külföldi beavatkozásra készítik elő a terepet.

Értelmiségünk az EU kapcsán is azt hallja, hogy a magyar nemzet ereje egységében van, s ezzel tudja megvédeni érdekeit. Ennek két nagy hibája van. Először is nincs egység, itthon sem és az EU-ban sem. Mutasanak még egy országot, amelynek EU-képviselői a saját országuk ellen szavaznak, sőt ellene irányuló kezdeményezéseket tesznek, ahogy az MSZP-s Göncz Kinga, Tabajdi Csaba, Gurmai Zita (és fia, Gulyás Balázs), vagy mások tették, illetve, ahogy Szanyi Tibor, valamint az SZDSZ-utódpártok képviselői jelenleg is teszik. Másodszer, teljes nemzeti egység so-

hasem lesz, de magyar nemzeti többségi akarat kialakulhat és sikeres lehet, amennyiben nem kirekesztő, márpedig e feltételezett egység kapcsán szinte mindig kirekesztik belőle azokat, akiket önkényesen és alaptalanul szélsőségesnek tartanak. Bármilyen érdemei is vannak a Fidesz-KDNP-nek, a nemzeti egység nem alapulhat egyetlen párton, hanem amennyire csak lehet, összemzetinek kell lennie.

A nyilvánvaló végkövetkeztetésünk csak egy lehet: mind a magyarság ellen harcolók lehetőségeit, mind a bennünket bénító lehetetlenségeket a neoliberalizmus által uralt társadalmi rendszer teremti meg. **Ezért bármennyire is ki volt téve hazai és külföldi támadásoknak a miniszterelnök tusványfürdői megállapítása, ki kell mondanunk, az illiberais társadalom kérdésében ő lát messzebbre.** Az egyik kívánatos út az általa vizionált munka társadalmának megteremtése, a dolgozók és az önelátó családok segítése; azok arassanak, akik vetnek. E beszéd kapcsán a háttérhatalmi erők által ellene indított, s egymástól elválaszthatatlan hazai és nemzetközi támadás éppen a jelenlegi társadalmi rendszer elavultságát, előítéletességét tükrözi: amíg a növekedési, fogyasztási, pénzügyi mutatókat hajszolják, addig jó fiúk lesznek; ahogy azonban a gondolatvilágotok kiterjed emberi, erkölcsi, avagy hatalmi kérdésekre, nacionalisták, rasszisták, antiszemiták, sőt terroristák lesztek! **Csak dicsérni, támogatni és követni lehet a miniszterelnök törekvését, hogy keresi az igazságot, érteni akarja, mi zajlik a világban.** Tényfeltárára, a mesterkedések leleplezésére, azaz az igazságra pedig ma nagyobb szükség van, mint bármikor korábban. Sejlík az is, - a bírálókat egy részét éppen az emiatti irigység szüli - hogy ezt meg tudja és meg is meri tenni. Ez az MTK (Más Találta Ki) szindróma. Nem restellik sugallni, hogy Szingapúrt, Törökországot, Oroszországot példaképpel állította,

holott annyit mondott, ismernünk kell ezen országok sikereinek titkát. Ennek ésszerűsége pedig aligha tagadható. Bezzeg, ha Izraelt említette volna, az egekig magasztalnák. **Akkor dicsérnék, ha hazudna!** Mi ez, ha nem az áruulás logikája? Méltánylandó, hogy nem vágyik ilyen „dicsőségre”.

Tartsd magad, nemzetem

Mind ezt látva, tépelődhetünk: hol van, miért hallgat a népi-nemzeti értelmiség? **Sem az igazságért, sem a gazság ellen nincs lázadás.** A rasszista kezekben lévő hírközlő eszközök által ennyire megvezetett társadalom talán sohasem létezett. Irtják a szellemi életet. Csak „politikailag korrekt” módon közölt bűnügyi, kábítószeres, pénzügyi és politikai hírek vannak (ebben a fontossági sorrendben). Az eredmény: közömbösség, hazugság, lelki betegségek, pótcselekvés, na és a fogyasztás meg az önmegvalósítás. Az emberség és minden más eszménykép elveszett. Nem termett korszerű hazafiság sem. Válságként ez súlyosabb, mint az elhúzódo gazdasági válság.

Nem mentség, hogy **az EU-ban sincs vezetésre érett és a nemzeti érdekek védelmére kész értelmiség,** ellenkezőleg ennek ösztönzőleg kellene hatnia. Erőltetik Európai Egyesült Államokká átalakítását, de az Európát cementező szellemi erőfeszítések hiányoznak. Ilyenek próbálták beállítani a bolognai oktatási rendszert, amit Bolognában eleve be sem vezettek! Nem is lelkesíti értelmiségünket, hogy az illetékes államtitkár szerint nem a bolognai rendszer rossz, csak a magyarországi megvalósítása. Tudja, hogy nem így van, mégsem az igazat mondja. A rendszer igazi célja, hogy kis elitet képezzen a tőke kiszolgálására, és Európa szellemi forrásait a gazdag országok szolgálatába állítsa. Holott nekünk a társadalom lehető legnagyobb részének a lehető legmagasabb szintű tudást kell biztosítani. A nemzeti

függetlenség része a szellemi függetlenség is. A kormányok ezt nem mondhatják fel.

Az EU-ban egyidejűleg a történelmileg kialakult keresztény szellemiséget háttérbe szorították, sőt harcolnak ellene, Izrael-párti szellemi alapvetést dolgoztak ki (vagy kényszerültek rá), az eurocionizmus nyomja rá a bélyegét a gazdasági-pénzügyi és jogi területre is. A kormányok, az egyházak, az értelmiség pedig, ahelyett, hogy a történelmi értékeket védelmeznék, lapítanak, önként, vagy kényszerből, de lemondanak a nemzeti érdekek védelméről.

Nálunk hasonló a helyzet, bár vannak értékelendő részeredmények. A már említetteken túl a Magyar Művészeti Akadémia és az Új Színház megvívta a harcát, létrejött a nemzet művésze, a nemzet színésze, a nemzet sportolója díj, a Prima Primissima, körvonalazódik a pedagógus életpálya, stb. De éppen annak láttán, hogy e kormányzat alatt elérhető eredmények, miért nincs átfogóbb szellemi zsongás? Miért mégis a béna-ság és némaság? Bővében vannak nyomósnál nyomósabb okok, fenyegetőnél fenyegetőbb veszélyek, nemesnél nemesebb célok, fennköltnél fennköltebb parázsló szándékok, **s ma még van lehetőség is.** Mi hiányzik a magyar megszólaláshoz, a lángra lobbanáshoz, a tethhez? Tehetetlen nemzet lennénk, amely hagyja elorozni a történelmét, megtagadja a saját fiait, voltak, akik voltak? Szellemi óriásainkat már életükben igyekeztek lehetlenné tenni, most meg lenézik, lerasszisztázzák, tiltják műveiket, nem szerepelhetnek a tankönyvekben. A hazai és a nemzetközi neoliberalis rasszista zsidó vezetők ezt nemcsak követelik, teszik is velünk (mert hagyjuk!), sőt az egész világgal. Eközben azt a látszatot keltik, hogy nekik csak pozitív hőseik és eseményeik vannak, holott talán egy nép történetében sincs annyi negatívum, mint az övékében. Ám az ENSZ, az EU a szavát sem emeli fel az ellen, hogy Izrael a

létrehozása óta megszegi az ENSZ-határozatokat, sérti a nemzetközi jogot, irtja a palesztinokat, bombáz amerikai hadihajót, ENSZ-intézményeket, menekülttáborokat, vöröskeresztes autókat, lelő egy magyar utasszállító repülőgépet, halomra gyilkol polgári lakosokat, védhatalmi szerepet játszik a zsidó diaszpórák felett.

A magyar politika meg hallgat, pedig ezek elnézése sem az eligazodást segíti, hanem a zavart fokozza, a magyarság helyzetét rontja. A rasszista zsidó vezetők és szervezetek minden lehetségest és lehetetlent gátlás nélkül és mindenkivel szemben megtesznek a zsidóság és zsidóságuk őrzésére, védelmére. Láthatjuk, hogy mind Izraelben, mind más országokban szétszóródva **csakis a gátlástalanságukkal érvényesülnek. Semmi másban nem múlnak felül senkit. Ne kövessük példájukat, de minden lehetségest tegyünk meg a magyarság és magyarságunk megőrzésére és megvédésére.** Csak nem akadály mások gátlástalansága? Írószövetség, MVSZ, CÖF, Százak Tanácsa, Professzorok Batthyány Köre, Magyar Patrióták Közössége, értelmiségi egyesületek, baráti társaságok, hagyományőrök, lépünk ki az önemésztő állapotból, fogjunk össze, szólalunk meg, tartsunk ki tántoríthatatlanul véleményünk, követeléseink és **egy-más mellett.** Mindenki hívatott ennek tudatosítására. Mi hiányzik? A veszélytudat? Vagy csak nincs, aki meghúzza a vészharangot?

E történelmi feladatot az értelmiség sem képes egyedül megoldani, de el kell indítania a harcot, annak tudatában, hogy ettől nemcsak a saját jövője, a nemzet jövője függ! **Az értelmiség kérdéses jövőjét kezdtük el tárgyalni, s kiderült, azért kérdéses, mert a nemzet jövője kérdéses.** Ezért az értelmiségünket akkor védhetjük a legjobban, ha a nemzetünket védjük. Csak a nemzet képes gondoskodni önvédelméről, ha tudatosodik benne, miről van szó és meg akar maradni. Ám ha továbbra is sza-

bad folyást enged annak, ami negyedszázada történik, akkor nem marad meg. Ezért nem szabad halogatni a kezdeményezést és a szellemi vezetőszerepet az értelmiségnek kell játszani, anélkül, hogy ebből másokat kizárna. Ellenkezőleg, támogatnia kell minden hiteles nemzetmentő, akár egyéntől, akár pártoktól kiinduló kezdeményezést. Akkor is, ha kérdéses, hogy a tőke pártjai erre alkalmasak-e, hiszen mindegyik csak a nemzet kis részét jelenti. A pártok felismerhetik éppen igazi történelmi hivatásukat, mármint hogy eszközök a nemzet kezében és nem játszhatnak szűk pártpolitikai szerepet, s ezzel megkönnyíthetik az utat. Erre azonban még nem volt példa. A nemzeti mozgalom élén a politika útvesztőiben is eligazodó írástudóknak kell haladniuk. Nem a hatalom megragadásának céljával, sőt lehetőleg a nemzeti irányultságú pártokkal együtt, hanem az **ország magyarrá újratereemtése** érdekében, féltékenyen vigyázva rá, hogy párt-, faji, csoport, vagy pláne nemzetidegen érdekek ne érvényesülhessenek a folyamatban, amely kiforrja a saját szervezeti formáit, megteremti a vezetőit.

Szalmaláng itt már nem elég, bármennyire is lobog. A nemzet akaratával szemben évszázadok alatt kialakított, de éppen ezért **gyökértelesen** társadalmi szerkezetet kell lebontanunk, és minden becsületes, méltó állampolgárunk közös erejével újraépítenünk. Ám legyünk tudatában, nem elég óhajtani és igényelni, tenni kell érte. **Céltudatosan, törhetetlen akaratú, egységben és főleg kitaratóan.**

Szinte nincs találobb s érthetőbb helyzetelemzés és feladatmeghatározás, mint a Csík zenekar érdemtelenül, de nem véletlenül elhallgatott szívbe és lélekbe markoló dala:

Tartsd magad, nemzetem, típornak rendesen.

Ellopnak, eladnak, zsarolnak, puszíttnak végtelen.

Kígyók a kebleden, szítók a neveden,
tovább nem engedem,
tovább nem engedem!
Azért mert hont adtál,
mindenkit fogadtál,
zsoldosok, kufárok,
tolvajok kezére jutottál.
Hittél a Nyugatnak, s mindenkor
becsaptak,
elvették múltadat, ásnák a sírodat.

Minden, amit eddig érintettünk, valamilyen módon a teendőinket képezi, a célszerű induló lépésekre mégis térjünk vissza.

A szó legyen az első tettünk. Az itthonról provokált külföldi rágalmazást az erre hívatott szerveknek határozottan el kell utasítaniuk. Akár teszik, akár nem, mi tegyük. Ne maradjon válasz és felelősségre vonás nélkül egyes tv-riporterek, politológusok, pártpolitikusok, kormánytisztviselők, sőt egyes méltóságaink, valamint maguk a méltatlan állampolgáraink egyetlen magyarelles megnyilvánulása sem. Nyíltan történjen minden. Óvakodjunk az elszigeteltségtől, használjunk ki minden fórumot, ellentámadás esetén **álljunk ki egymás mellett.**

A kormánynak is erre kell lehetőségeket, pénzt biztosítania, mert ezt kell most emberségesen, de ingadozás nélkül, külföld beleszólását elhárítva, s a lehető legnagyobb egységben jóvátenni. Önmagunkért csak önmagunk állhatunk ki, ez magától értetődő küldetés. A felgyülemlett tapasztalatokra, a hatalmas szellemi és tárgyi ismeretekre támaszkodva, a rendelkezésére álló modern villámgyors eszközökkel is élve, legyünk tetterős hazafiak, váljunk ismertté egymás és a közvélemény előtt, és foglaljuk el a ránk váró méltó helyet a társadalmi élet minden elemében.

Igaz, sokat lehet ártani beszéddel, ha felesleges, tartalmatlan, téves, céltalan, avagy szemérmetlenül célzatos, mint szellemi ellenfeleinkké. De a legtöbbet a hallgatás árt. A hallgatás, a megalkuvás nem árulás, de az

alkony, az árulás irányába mutat. Ám itt is legyünk körültekintőek, mert árulás-e, ha valaki az izmusok helyett önmagában bízik? Árulás-e, ha jóhiszeműen tesz valamit, ami nem vezet sikerre, ezért mások árulásnak tartják? Tragédia lenne, ha ilyen vitákra tennének a hangsúlyt, s azon versengénénk, ki tudja sikeresebben bizonyítani, hogy a másik áruló. Nem is játszhatnánk jobban szellemi ellenfeleink kezére. Az alapkérdésekben tehát szavaink és tetteink egységére van szükség, más részletek is fontosak, de elnapolandóak. Ha nem igeneljük az elidegenült mát, még nem jelenti, hogy a fájó tegnapot igeneljük, de **ha a magyar holnapot nem igeneljük, ott kezdődik az árulás.** S hogy az árulás ne kísérthessen, népbem-nemzetben kell gondolkodnunk, s mindig, mindenre és mindenkire tekintet nélkül az igazság mellett kell kiállnunk. Ne ugorjunk be a politikai korrektség, a kompromisszumkészség, a tolerancia, a konszenzus hangzatos jelszavainak, erőszakos kikövetelésüknek, mert mindez, ahogy a csupa idegen szó érzékelteti, csak Kohn-szenzus, nem pedig az igazság.

Az önkormányzati választásokat értékelő beszédében a Miniszterelnök a közeljövő egyik legfontosabb feladatának nevezte, hogy az oktatást ki kell venni a cinikusok kezéből. Ezzel összhangban halaszthatatlan, hogy követeljünk, és ki is kényszerítsünk humánus kormányintézkedéseket annak biztosítására, hogy a pénzügyekben és a hírközlésben, oktatásban – minden szinten – a kormány intézményeinek előny biztosítson a magyar fiataloknak és a nemzeti értelmiségnek.

Harcolnunk kell a magyarellenesség ellen, akár kifinomult, akár durva formában merészkedik elő. Márpedig nemcsak előmerészkedik, hanem elborítja közéletünket. Intézményesül. Mert mi másnak tekinthetnénk a Btk. kikényszerített módosítását, nevezetesen a 269/C. §-t: „A holokausz nyilvános tagadása. - Aki

nagy nyilvánosság előtt a holokausz áldozatának méltóságát azáltal sérti, hogy a holokausz tényét tagadja, kétségbe vonja, vagy jelentéktelen színben tünteti fel, bűntettet követ el, és három évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő.” Jogilag, politikailag, nyelvtanilag egyaránt párját ritkítóan pongyola és megbotránkozató fogalmazás. Nincs benne meghatározva, azaz önkényesen értelmezhető, hogy mi a „méltóság”, „sértés”, „áldozat”, „nagy nyilvánosság”. Szarvashiba, hogy a holokausz „áldozatáról” beszél egyes számban. Ráadásul úgy értelmezhető, hogy a holokauszot csak tagadni nem szabad, de egyetérteni, méltatni, helyeselni lehet. A jogi csavarintás éppen ezekben rejtőzhet, ugyanis **ilyen törvényt bármely esetre, bárkire, bármikor rá lehet húzni.**

Az értelmiség ne tagadja a holokauszot, de élesen ítélje el azt a törekvést, hogy mások bármely kérdésben eleve meghatározzák, vagy akár csak korlátozzák a véleményét. Ez a sajtó- és szólásszabadság megsértése, s ha az EU ezt nem veszi észre, hívjuk fel rá a figyelmét. Indítsunk mozgalmat, hogy az Alkotmánybíróság, vagy maga a módosítást elfogadó Országgyűlés semmisítse meg a 269/C paragrafust (és más hasonló rendelkezéseket), mert önkényes értelmezhetősége nemcsak korlátozza a vélemény- és szólásszabadságot, hanem **idegen nép egyetlen történelmi eseményéhez való viszonyt (ami másik szuverén állam számára eleve nem lehet kötelező) belső jogi normánkká teszi.** Idegeneknek önmagukra vonatkozó szubjektív értékelését a mi számunkra emeli törvényerőre. A történelmi tények és a saját véleményünk helyett az ő eszméiket/téveszméiket kellene tisztelnünk. S ha nem tesszük, antiszemitaáknak nyilvánítanak, és még büntetnek is bennünket. Mindezek okán **e paragrafus, így, ahogy van, a magyarellenesség egyértelmű jogi intézményesítése, amely ellen mindaddig tilta-**

koznunk kell, amíg meg nem semmisítik.

Mivel a magyar népet nem védi hasonló törvény – ami ugyanolyan természetellenes, mint hogy egy másik népet viszont védi – a saját hazájában, sem más országokban, az Alaptörvény szellemében követeljük, hogy az Országgyűlés haladéktalanul hozzon törvényt a magyar nemzet és a nemzeti ereklyék gyalázásának, valamint a magyarellenességnek a büntetésére.

Hirdessük meg a „Magyar sorsot magyar kézbe” mozgalmat, s ennek keretében állampolgári tiltakozások szervezésével, szavazással, nemzeti konzultációkkal és más kormányzati intézkedéssel, humánus és demokratikus módon mindazokat el kell távolítani a döntési és a kulcspozíciókból, akik mindezt nem látják, vagy nem akarják látni, illetve tudatosan nemzetellenes lépéseket engedélyeznek, vagy tesznek. Ennek folyamatos végzése alapvetően a kormány feladata lenne, de e kérdésben is láthatólag az értelmiség és a kétharmad segítségére szorul. Biztosak lehetünk ugyanis benne, mindaddig nem lesz társadalmi béke és nem szűnnek meg országunk elleni belülről sugalmazott nemzetközi támadások, amíg az önkorlátozásra képtelen rasszista zsidó

szervezeteket és vezetőket és az ellenségként viselkedő ellenzéki szövetségeiket nem szorítjuk demokratikus keretek közé.

Hosszú, bonyolult küzdeleinkben vezéreljen bennünket Ady lázadó dacossága, aki hasonló elkésztető helyzetben, úgy vélte, még a Petőfiénél is forradalmibb szavakra és tettekre van szükség:

*Nekünk forradalmas minden futó óra,
Gőgös, gazdag grófra s gazdagult zsidóra
Haragszunk és vagyunk*

egyazon haraggal,

Tán ki sem mondható,

gyilkos indulattal.

Mert a világ siet s most kerül dűlőre:

Érdemesek vagyunk életre s jövőre?

Büdös úr-szag, pénz-szag sehol

így nem kábít,

Minden: változásért és újért kiált itt.

S ha papok tömjénjük

gőgösebben rázzák,

Mind Ezek halálos sorsunk magyarázzák:

Petőfi szavánál van szükség jobb szóra:

Mindent meglátóra, mindent fölrugóra.

Az aggasztó tények ismeretében ne gondoljuk, hogy a mindent meglátó, mindent fölrugó szó igénye ma túlzott. **A magyarság létébe vágó kérdésekről van szó, amelyek soha nem szerepelnek a választási jelsza-**

vak és ígéreték között, a hátunk mögött azonban állandósult és lázas magyarelles tevékenység folyik. A magyar létet meghatározó kérdések az ország és a nemzet előtt elhallgatott háttéralkuk tárgyát képezik. Valakik nem akarják hagyni, hogy önmagunk alakítsuk a sorsunkat. Ennek kell véget vetnünk. Esmélés, igaz szavak, hatékony tettek hiányában azon vesszük észre magunkat, hogy már semmit sem tudunk tenni. Ma még tudunk, ha akarunk. És nagyon akarunk, mert a feladat már nem is herculesi, hanem történelmi. Annál inkább nyugodt lelkiismerettel végezhetjük, mert egyrészt kényszerítenek rá bennünket, másrészt – 1956 feledésbe merülő kiváltó okaira is gondolva – el kell kerülnünk az esetleges tragikus kifejeletet. **Ugyanis ha e feladatot nem oldjuk meg rövid időn belül a magyarság javára, hiába oldunk meg minden más kérdést, az eredményeket nemzetidegenek fölözik le, s a magyarság eltűnését a történelem színpadáról csak odázzuk, de nem hártjuk el a veszélyét.**

Ez a fájó igazság.

---

* A szerző nyugalmazott nagykövet, köztíró.

*Borítón lévő kép: Benvenuto Disertori (Trento 1887 - Milan 1969) APOLLO E LA FORTUNA (1930)

Olvasók és könyvterjesztők, figyelem !

AZ ALÁBBI KÖNYVEK MEGRENDELHETŐK,
MEGVÁSÁROLHATÓK SZERKESZTŐSÉGÜNKBEN:

TELEFON: 30 30 710 FAX: 30 30 71,
e-mail: kapu@upcmail.hu

D. C. Kortén: <i>Tökés társaságok világalma</i>	1590,-
Brády Zoltán: <i>Egy szerelem feljegyzései (Gyémánt László-illusztrációkkal)</i>	900,-
Brády Zoltán: <i>Fekete doboz</i>	1940,-
Rózsa-Flores Eduardo: <i>Hűség (háborús versek)</i>	1200,-
Rózsa-Flores Eduardo: <i>Állapot: két háború között</i>	900,-
Balogh Bertalan: <i>Oszlopszent</i>	480,-
Cseke Zoltán: <i>2016</i>	1360,-
Dr. Plenter János: <i>Gazdaság és államhatalom</i>	1780,-
Sárdi Rudolf: <i>Angol-magyar halásztár</i>	1200,-
Rózsa-Flores Eduardo: <i>Dizsnóságok gyűjteménye</i>	1200,-
Tuevo Pakkal: <i>A fiús lány</i>	900,-
Dobai Benedek: <i>egy rossz versek kötete</i>	900,-
Borbély Tamás: <i>ahh, semmi...</i>	900,-
Jim Marrs: <i>Titkos uralom</i>	2400,-
Czike László: <i>Magyarország privatizációja</i>	1200,-
Sokcsevits Dénes: <i>Magyar múlt horvát szemmel</i>	2310,-
Siposhegyi Péter: <i>Elmúlt jövőnk története</i>	1850,-
Rózsa-Flores Eduardo: <i>69 titok</i>	900,-
Káldy Péter: <i>Só</i>	900,-
Orbán Dezső: <i>Székely gesta</i>	3500,-
Köröspataki Kiss Sándor: <i>Képtelen útirajzok</i>	1450,-
Mogyorósi Géza: <i>Német kancellárok</i>	550,-
Mogyorósi Géza: <i>Berlin kompakt</i>	550,-
Szlama Árpád: <i>Tizenöt év a pokolban</i>	1550,-
Szávai Attila: <i>Mászóka</i>	1250,-
Bardócz Antal: <i>Cinkosok</i>	1400,-
Tóth Károly Antal: <i>Út a magányos tüntetésig</i>	2200,-
Zászlós-Zsóka György: <i>A szabadság fogságában</i>	2400,-
Rózsa-Flores Eduardo: <i>47 szufi vers</i>	1200,-
Zas Lóránt: <i>Összesítés</i>	2800,-
Udvardy Balázs: <i>Fetregő dallamok</i>	900,-
Kormányos Gábor: <i>Én nem szégyellem, hogy magyar vagyok</i>	1200,-
Szávai Attila: <i>Fészercsend</i>	1200,-
Bencze Klára: <i>Szerelmeses mindennapok</i>	1400,-
Kecskés Péter: <i>Csillagbölcsélet</i>	1550,-
Göncz József: <i>Spekuláltam</i>	1550,-
Mészáros Mihály: <i>Beszervezés</i>	1950,-
Csikós József: <i>Börtönidő</i>	1950,-
Dr. Plenter János: <i>Pancosmia</i>	1650,-
Zámbó Zoltán: <i>Új emberi világot</i>	1400,-
Kormányos Gábor: <i>Ne add fel!</i>	1200,-
Mogyorósi Géza: <i>Berlini tudósítások</i>	550,-
Türk Attila: <i>Halál melegvízben</i>	350,-
Rózsa-Flores Eduardo kézikönyve <i>A magyar szabadságharcos tudnivalóiról</i>	390,-
Dr. Horváth Géza: <i>Ide veled, régi kardunk!</i>	5700,-

Kapufilmek

- Czivetekben tarcatok meg	- Számvetés I-VI.
- Egyszercsak felbukunk...	- Magyarok a balkáni háborúban I-IV.
- Magukért nem felel senki	- László Károly portréi I-II.
- Hadsarc	- Azelőtt magyarok voltunk I-III. (<i>burgenlandi magyarok</i>)
- Kamaszok a vészbíróság előtt	- Székely gesta I-IV.
- Magyarok a pokol tornácán	- Király vagy, Gyula bácsi!
- Győzelemről győzelemre	- Türe, egy magyar falu
- A munkásosztály a francba ment	- Kabát
- A tanárnő és a biznizs	- Egy magyar nábob Brazíliában I-III.
- Dögevő lettem én is	
A filmek ára: 1300 Ft+ÁFA	A filmek ára: 2600-3200 Ft+ÁFA

